Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

36

JOI, 5 SEPTEMBRIE 1968, ANUL II

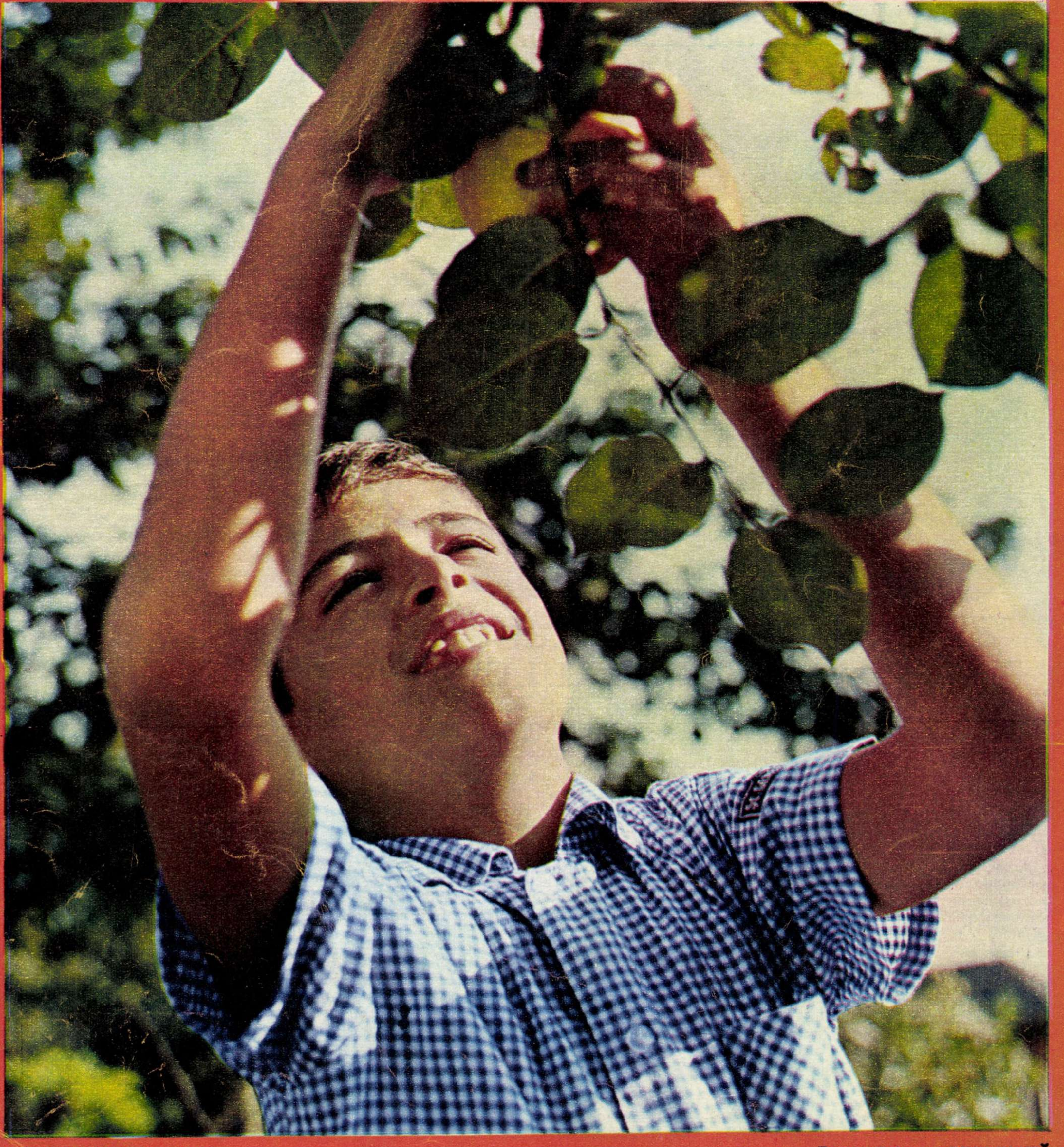

LUMINILE TOAMNEI

Foto: Grigore PREPELIȚĂ

ECRAN

Bine ați venit
iubiți conducători!

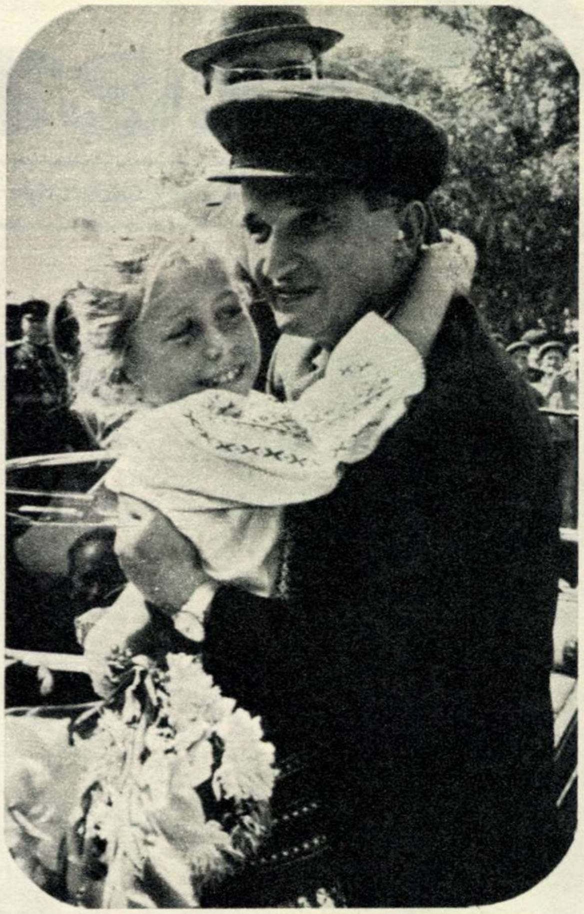

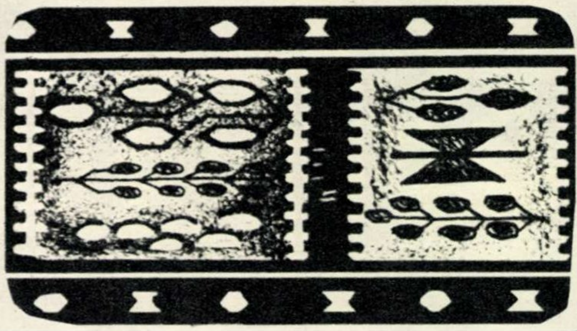

VOINȚA ȘI ÎNCREDEREA UNANIMĂ A POPORULUI NOSTRU

În săptămîna care a trecut, conducătorii partidului și statului nostru au făcut vizite de lucru în județele țării, consfătuindu-se cu muncitorii, țăranii și intelectualii asupra activității consacrate îndeplinirii sarcinilor celui de al IX-lea Congres și ale Conferinței Naționale a P.C.R., asupra unor importante probleme ale politicii interne și externe a României socialiste.

Aceste vizite de lucru, privite de întregul nostru popor ca o expresie a unității sale de nezdruncinat cu partidul comuniștilor, cu conducătorii săi, au constituit, mai mult ca oricînd, o demonstrație plenară, unanimă a înaltei aprecieri pe care o dau oamenii muncii competenței, demnității și fermității cu care sînt conduse destinele patriei noastre, hotărîrii și consecvenței cu care sînt apărate principiile marxist-leniniste. Ca un singur om, întregul nostru popor, români, maghiari, germani, alte naționalități, oameni de toate vîrstele și profesiile și-au exprimat adeziunea deplină la politica internă și externă a partidului și statului nostru, atașamentul neclintit față de cauza socialismului, a internaționalismului și păcii.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a întîlnit cu oamenii muncii din județul Cluj. Frumoasele meleaguri clujene, locuri cărora socialismul le-a dăruit mîndria de a fi devenit puternice cetăți ale industriei, culturii și științei românești, au trăit clipe de neasemuită bucurie. Pretutindeni, secretarul general al C.C. al P.C.R. a fost întîmpinat cu puternice și entuziaste manifestații de dragoste, pretutindeni florile și uralele au simbolizat respectul și încrederea deplină cu care poporul nostru înconjoară partidul, pe conducătorii săi încercați. Două mari adunări populare, la Turda și la Cluj, o întîlnire cu intelectualii din Cluj, vizite la importante obiective industriale și culturale din județ, au dat prilejul oamenilor muncii din această parte a țării să asculte cuvîntul tovarășului Nicolae Ceaușescu, care le-a vorbit pe larg de probleme de cea mai mare însemnătate pentru dezvoltarea patriei noastre, pentru întărirea socialismului în lume, pentru pacea și securitatea colectivă.

În județele Mureș și Sibiu s-a întîlnit cu numeroși oameni ai muncii tovarășul Ion Gheorghe Maurer. Mii de locuitori ai acestor meleaguri, români, maghiari, germani au făcut o caldă primire înaltului oaspete, manifestîndu-și adeziunea totală față de politica înțeleaptă a partidului, iubirea și stima pentru conducătorii săi. Președintele Consiliului de Miniștri a rostit cu acest prilej ample cuvîntări, care au fost subliniate adesea de aplauze și urale.

De același entuziasm și de aceeași aprobare unanimă față de politica partidului, care corespunde în întregime intereselor poporului nostru, s-au bucurat întîlnirile pe care le-au avut cu oamenii muncii, în județele țării, ceilalți tovarăși din conducerea de partid și de stat.

Au luat pretutindeni cuvîntul reprezentanți ai muncitorilor, țăranilor și intelectualilor din înfloritoarele județe ale României, dînd glas hotărîrii de a participa cu toată puterea de muncă, cu toată dăruirea la înfăptuirea politicii interne și externe a Partidului Comunist Român.

Cronicar

DELTA DUNĂRII

de **GEO BOGZA**

Intrată pe pămînturile țării noastre, ca printr-un monumental arc de triumf, prin defileul Cazanelor, Dunărea o părăsește prin uriașul, somptuosul, mirificul evantai al deltei. E ultimul mare spectacol pe care îl oferă lumii, înainte de a se pierde în apele mării.

Pe cînd călătorește spre miazănoapte, revărsîndu-și apele peste vaste întinderi de pămînt, în oglinda lor începe să se reflecte silueta semeață a unor munți verzui. E vestitul horst dobrogean, ce-și datorează măreața înfățișare mai mult faptului că se ridică de-a dreptul din apă, altitudinea lui absolută putînd părea mediocră. De fapt, este în adevăr un munte, dar foarte bătrîn, tocit de vreme pînă aproape de rădăcină. E ultima rămășiță a unei venerabile generații de munți — Munții Hercinici — dispăruți mai pretutindeni de pe fața Europei, pe lîngă care Pirineii, Alpii, Carpații și Caucazul păreau niște copii. Pe vremea cînd pămînturile dimprejur nu erau încă născute, horstul dobrogean se ridica din valurile mării, asemeni unui gigant stîlp de piatră. Să salutăm plini de respect acest tocit obelisc al geologiei, acest martor bătrîn și singuratic al unor lumi dispărute.

Din horstul dobrogean își face Dunărea pivotul în jurul căruia se întoarce ultima oară, pornind spre răsărit, pentru a construi în scurtă vreme, lîngă acest dinte bătrîn al Europei, pămînturile atît de noi ale Deltei.

Asemeni acelor savanți care urmărind dezlegarea unei probleme își sprijină cercetările din laborator pe munca atîtor colaboratori, Dunărea, în marea experiență pe care o încearcă la gurile sale, e ajutată de hărnicia și devotamentul unui mare număr de ucenici. Acoperind cu rețeaua lor o bună parte a Europei, ei rod munții cei mai falnici și mai temuți, aducînd în albia Dunării infinitesimalele cărămizi pe care, cu o repeziciune uimitoare față de ritmul construcțiilor geologice, le pune la temeliile noii lumi pe care o zidește.

Pe acest uriaș șantier al naturii, într-o nemaipomenită învălmășeală de materiale, unele lucrări au fost terminate, altele au fost duse doar pînă la jumătate și nimeni nu poate spune ce se va mai întîmpla cu ele. Oricum, ce lume tînără răsare din moartea bătrînului fluviu!

Acest fenomen privirile noastre îl surprind ca pe un uriaș amestec de ape și pămînturi abia născute. Profitînd de imensa confuzie, regnuri și specii proprii celor două elemente dau năvală, trăind cu frenezie într-o lume mirifică. De la o zare la alta se întind nemărginitele păduri de stuf, prin care canale neînchipuit de subțiri îngăduie bărcilor să ajungă, frecîndu-se de luxurianți pereți vegetali în surprinzătoare ochiuri de apă, cu suprafața acoperită de nuferi. În limpezi adîncimi, sub razele soarelui care pătrund pînă acolo, peștii par de aur. Rețeaua acestor misterioase ochiuri de apă și a canalelor care le leagă unul de altul, constituie un formidabil paradis terestru-acvatic, un prodigios labirint a cărui întindere acoperă patru sute de mii de hectare.

Dar nici peștii, nici stuful nu par să fie adevărații stăpîni ai deltei, ci păsările de apă, în număr de milioane. Popoare întregi de pelicani, cormorani, rațe și gîște sălbatice trăiesc în aceste locuri din care necontenitul amestec de ape și pămînturi abia născute fac o împărăție necontestată a palmipedelor. Focuri de armă se aud uneori, dar mult mai puternic se ridică atunci, ca protestul unei uriașe mulțimi, vacarmul păsărilor a căror liniște a fost tulburată.

Adevărata vînătoare se desfășoară mai ales în zorii zilei — într-o lumină ce pare de fiecare dată dimineață a lumii, în adîncimea apelor primordiale. De-a curmezișul fluviului oamenii pun carmace, acele cîrlige lungi și ascuțite, necruțătoare cu spinarea peștilor cartilaginoși. Nisetrii și morunii, uneori de mărimi uluitoare, sînt aduși la cherhanale și spintecați cu topoarele, lăsînd să li se reverse din burtă găleți de icre negre. La cherhanalele pierdute în nemărginirea pădurilor de stuf poate fi văzută, adusă de pescarii lipoveni — înalți, spătoși, bărboși și cu privirea albastră — întreaga, fabuloasa bogăție a Deltei. La capetele celor trei brațe principale ale ei — Chilia, Sulina și Sf. Gheorghe — faruri marine semnalează peste întinderea apelor în ce loc anume se află gurile generoase ale Dunării.

27 iulie 1968

Și eu am fost [illegible]
că mai sînt un [illegible]
Geo Bogza

> DACĂ ZEIȚELE DIN FABULELE GRECEȘTI AR FI AFLAT DE ACESTE ȚINUTURI AR FI VENIT DESIGUR, AICI, DIN OLIMPUL LOR.
>
> MIRON COSTIN

Scrisoare deschisă că

Stimați oameni mari,

Știți să țineți un secret? Atunci aflați că a avut loc ultimul foc de tabără al acestei vacanțe. Ultimul foc de tabără... Vă rog: citiți aceste cuvinte numai în gînd. Rostiți aceste cuvinte numai în șoaptă. Să nu le audă brazii. Nici veverițele. Să nu le afle marea. Nici pescărușii. Atît cît se va mai putea... o zi... o săptămînă... ultimul foc de tabără trebuie să rămînă o taină.

Treceți prin poiană, ca de obicei, fluierînd. Culegeți, ca de obicei, flori și ciuperci. Dacă vi se pare că un cintezoi vă privește mai insistent, întoarceți capul, ridicați din umeri, mă rog, faceți ceva, orice, dar nu trădați taina...

Ieșiți pe plajă, ca și pînă acum, rîzînd. Înălțați, ca și pînă acum, castele din nisip. Dacă vi se pare că o meduză bănuiește ceva, prefăceți-vă că n-ați văzut-o, ocoliți-o, mă rog, descurcați-vă într-un fel, dar nu trădați taina...

Vă roagă copiii!

Ei sînt tari, sînt bărbați. Au primit vestea ultimului foc de tabără cu fruntea sus, demni. Gîndiți-vă însă la veverițe, gîndiți-vă la pescăruși... Vă vor întreba cu neliniște, cu spaimă:

— Cum? Gata? S-a sfîrșit?...

Nu veți avea inima să le răspundeți:

— Da! Gata! S-a sfîrșit...

Peste o zi, peste o săptămînă, nemaivăzînd copii în preajmă, se vor obișnui cu gîndul că taberele de vară s-au închis, că cel din urmă foc a fost... ultimul (cu adevărat!), că vor rămîne singure, așteptînd, visînd la vacanța viitoare. Acesteia — iremediabil — i s-a pus punct.

Ei, și parcă a fost ieri — ca în romanță — ziua cînd pe tablele claselor au apărut însoțite de trei semne de exclamare, ca trei formidabile salve hărăzite voioșiei, cuvintele: «A sosit vacanța!!!» Trei salve pentru minunea de umbră și răcoare — tabăra de la munte!!! Trei salve pentru minunea de aur și spumă — tabăra de la mare!!! Trei salve pentru tot ce poate dărui, într-o singură zi din cele aproape o sută, vacanța!!! Vacanța fericită, romantică, Arcadia verii pe care dragostea și grija o dăruiesc în fiecare an copiilor noștri.

Da, parcă a fost ieri. Locul ghiozdanului a fost luat de sacul de excursii. Linia albastră, șerpuitoare, care imaginează Dunărea, a rămas în cartea de geografie. În fața copiilor se contura adevărata, nesfîrși-

EXPEDIȚIA Cutezătorii MUNȚILOR

96 de pionieri și elevi (din 7 județe), 6 zile de vacanță, un ghid, cîțiva profesori însoțitori, rucsacuri pline cu provizii, aparate de fotografiat, binocluri și o idee: vizitarea Bucegilor «la ei acasă.» Înainte de orice a fost o excursie, dar dacă luăm în considerare faptul că mai toți participanții sînt pasionați botaniști, geologi, arheologi și istorici amatori, o putem numi expediție. Expediția unor cutezători (fete și băieți) care n-au ezitat nici o clipă să escaladeze pieptiș înălțimile semețe, să străbată cărări de pe margini de prăpastie, să înfrunte ploi repezi (dar scurte), ceața... Dar s-o luăm pe-ndelete.

Au pornit într-o dimineață, din Ploiești. Cu trenul, e-adevărat (deși cu toții sînt convinși de ceea ce spunea Hogaș, că mergînd pe picioarele tale vezi mai bine frumusețile din jur). Se grăbeau s-ajungă mai repede la destinație, de unde începea adevărata aventură. Și-au ajuns. În Sinaia. Iar de-aici — «La revedere, tren, rămîi cu bine, autobuzule, odihniți-vă și voi pînă ne-om întoarce! Sau plimbați-i pe alții. Noi preferăm să mergem pe jos».

①

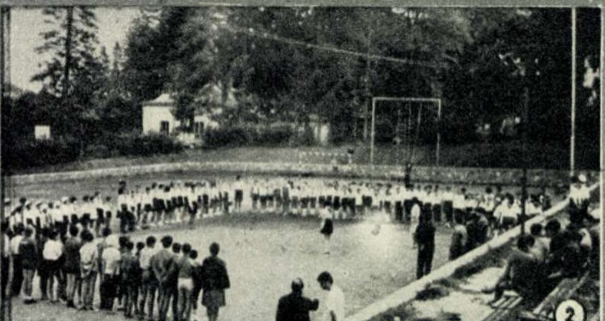

②

Și-au mers. Pe o cărăruie care suie la cabană, mărginită de o parte și de alta de brazi falnici. Mai întîi la Cota 1400, cu al ei frumos Hotel alpin. Apoi la vecina ei, Cota 1500 cu cabana Vîrful cu Dor. Și, în sfîrșit, după alte urcușuri și coborîșuri, au ajuns la peștera Ialomicioarei, lîngă care, într-o poiană de basm, îi așteptau 33 de mici palate, e-adevărat, fiecare cu cîte o singură încăpere și lucrate cu totul și cu totul din pînză impermeabilă, dar grozav de ospitaliere.

Aici și-au instalat baza fixă a expediției, împrejurul căreia acești cutezători au parcurs, timp de cîteva zile, zeci de kilometri de-a lungul și de-a latul Bucegilor, făcînd cunoștință cu frumusețile și bogățiile lor, cu

tre oamenii mari

ta cale fără istov a Dunării, invitîndu-i să-şi răcorească în apa ei fruntea îmbrobonată cu cîteva zile în urmă cînd, învăţînd pentru examene, le era teamă ca nu cumva să-i uite vreun afluent... Amintirile lui Creangă au rămas în raftul bibliotecii. În faţa copiilor se deschidea drumul de poezie a Humuleştenilor, auzeau clipocitul şugubăţ al Ozanei, se înfiorau la gîndul că paşii lor calcă aceleaşi pietre care au julit genunchii lui Nică cel intrat în veşnicia poveştii... Pe coridorul pustiu al şcolii, fotografiile înrămate înfăţişînd localităţi noi apărute pe harta patriei priveau cu nostalgie colţul în care a încremenit clopoţelul. Voi eraţi departe, copii. Cîntecul vostru răsuna pe străzile-grădini ale Săvineştilor, bărcile vă legănau pe marea Bicazului, părul vă era mîngîiat de palma de vrăjitor a oţelarului hunedorean, sondele Olteniei vă suiau privirea spre înălţimi ameţitoare...

1 000 000!. Da, aţi citit bine un milion de şcolari au fost plecaţi în vara aceasta în drumeţii. Un milion de însetaţi de frumuseţe pe care cărările patriei i-au întovărăşit spre izvoare fermecate. Şi, alături de ei, 90 000 de copii au fost oaspeţi ai taberelor de la munte şi de la mare, 90 000 de prieteni ai brazilor şi ai veveriţelor, ai soarelui şi ai pescăruşilor.

Şi deodată: ultimul foc de tabără...

Citiţi aceste cuvinte numai în gînd. Rostiţi aceste cuvinte numai în şoaptă. Să nu le audă munţii. Să nu le audă marea. Vă roagă copiii! Ei sînt tari, sînt bărbaţi Dar ce puteţi pretinde de la nişte bieţi munţi, de la o biată mare?

Nu le spuneţi că vacanţa s-a sfîrşit. Încercaţi să le mai amînaţi vestea şi dacă nu izbutiţi, măcar găsiţi o formulare mai ocolită. De pildă: începe şcoala! Îşi vor relua cuminţi locurile în cărţile de geografie, de istorie, de literatură, şi vor fi tot alături de copii. Iar copiii vor şti cum să le vorbească. Au fost doar atîta timp împreună...

Dumneavoastră treceţi prin poiană, ca de obicei, fluierînd. Ieşiţi pe plajă, ca şi pînă acum, rîzînd. Ultimul foc de tabără, atît cît se va putea, trebuie să rămînă o taină...

Vă roagă

Octav Pancu-Iaşi

---

puncte turistice de mare atracţie: peştera Ialomicioarei, cabana Padina, Cheile Tătarului, cabana Caraiman, vîrful Coştila (pe care se-naltă staţia de retransmisie a televiziunii), cabana Omul, au făcut vizite de curtoazie Babelor şi Sfinxului, au trecut şi pe la Piatra Arsă şi pe la Poiana Stînii... Şi-n tot timpul acesta, locul proviziilor care se... volatilizau din rucsacuri (pesemne că de vină era şi atmosfera rarefiată) era luat de roci minerale, plante (mai ales flori alpine) şi chiar... gîze (care, după cum povestesc botaniştii, s-au lăsat cam greu convinse să părăsească culmile Bucegilor). Ba cîţiva dintre arheologi susţin că au făcut o mare descoperire, că la intrarea frumoasei văi a Jepilor Mici au desluşit într-o stîncă un... dac uriaş cu o traistă în spate... O fi aşa sau nu, «specialiştii» mai trebuie să se consulte. Adevărul însă e că din punct de vedere ştiinţific, expediţia şi-a făcut datoria.

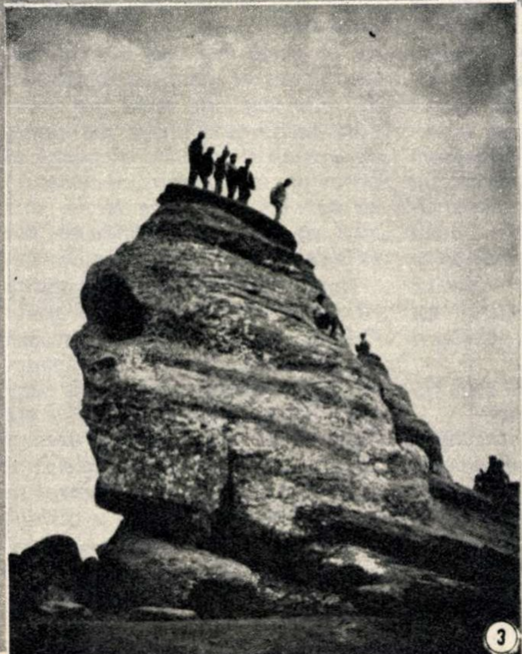

Dar n-a fost numai atît. Au mai fost şi zile cu cerul ca sticla, cînd în poiene, în scurtele popasuri, s-au încins tot felul de jocuri distractive, cînd au privit de pe-nălţimi frumoasele plaiuri româneşti (unii susţin că au zărit chiar Dunărea şi Marea Neagră?!), nopţi cu bolta înstelată cînd, adunaţi la gurile corturilor, lîngă focurile de vreascuri deasupra cărora fierbeau supe şi sfîrîia slănina, s-au spus poveşti «cu pajuri şi cu smei», plimbări cu telefericul etc, etc.

După şase zile petrecute la înălţime (şi la propriu şi la figurat) pe culmile Bucegilor, «cutezătorii munţilor» şi-au luat la revedere de la ei. La revedere, căci peste un an de zile vor fi din nou oaspeţii lor, în ediţia a II-a a acestei interesante şi folositoare acţiuni.

C.D.

1. Cărăruie care suie sus pe munte! «Atacate» de aceşti cutezători, înălţimile Bucegilor n-au avut altceva de făcut decît să se lase cucerite.

2. Şi sub streaşina brazilor ceremonialul pionieresc îşi are rostul şi farmecul lui.

3. Vă recomandăm să urmaţi exemplul acestor cutezători, dar mai puţin în acest aspect. Să escaladezi Sfinxul, acest unic monument (al naturii sau artei preistorice?) nu e, totuşi, o cutezanţă lăudabilă. Dacă toţi vizitatorii ar proceda aşa, în cîţiva ani n-ar mai rămîne din el decît o piatră obişnuită. Şi-ar fi păcat...

4. Şi iată şi poiana cu cele 33 de «palate», cu totul şi cu totul din pînză impermeabilă. În ele şi împrejurul lor cei aproape 100 de membri ai expediţiei au petrecut seri şi nopţi de neuitat.

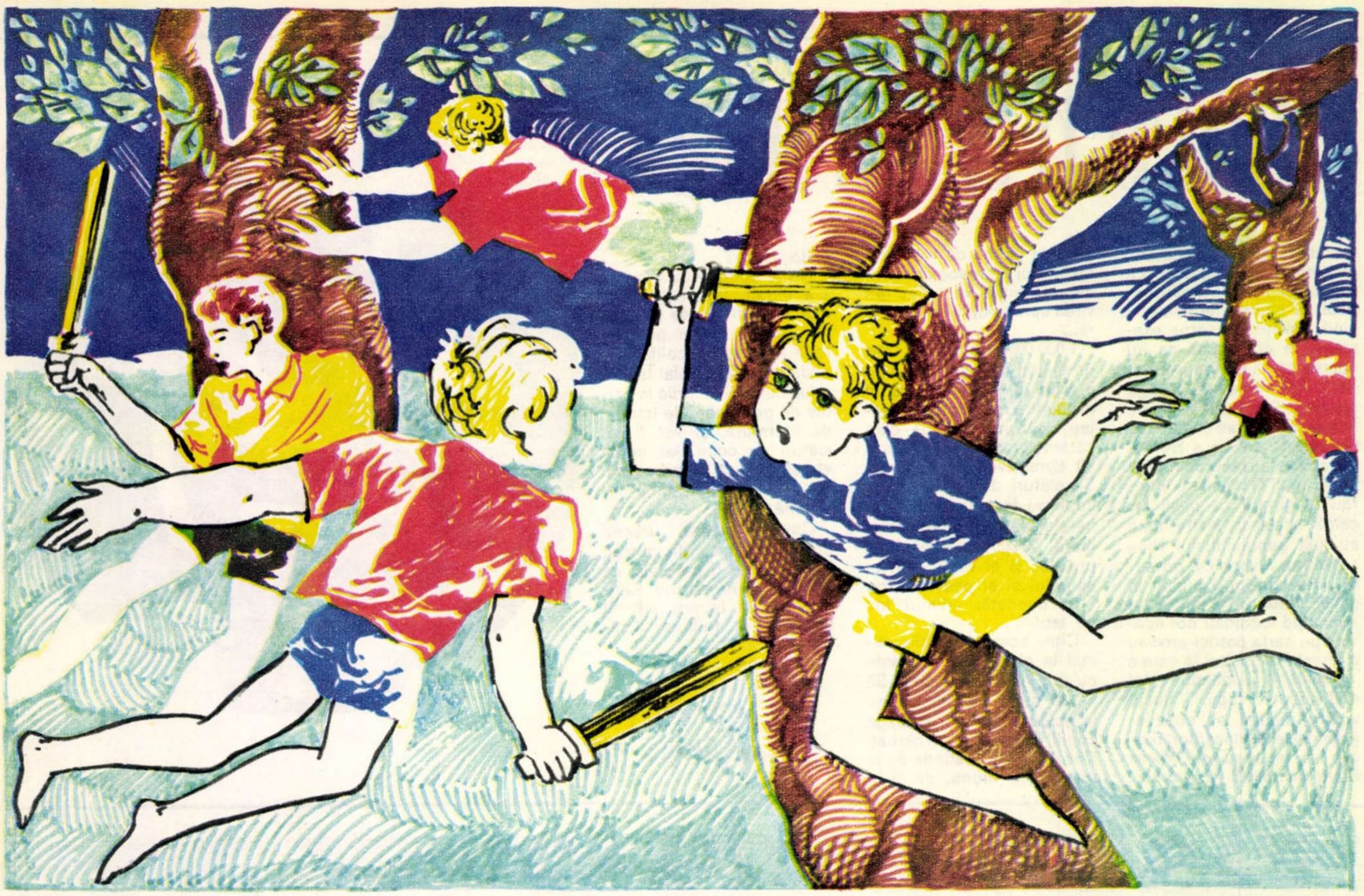

VOIEVODUL

Îndeosebi unul dintre ei, un puştan cu părul galben, aproape alb, era cel mai zurbagiu şi scotea cele mai grozave strigăte din cîte mi-a fost dat să aud vreodată. Tăcea doar atunci cînd coiful, prea mare pesemne pentru capul lui, îi aluneca peste ochi, sau cînd scăpa sabia din mînă, ceea ce se întîmpla foarte rar, sau pur şi simplu cînd nu mai putea să urle sufocat de furie. Şi era furios pentru că ceilalţi erau de aproape două ori mai mulţi decît oamenii lui şi de nu ştiu cîte ori mai înalţi. La un moment dat ostaşii lui au reuşit să smulgă steagul duşmanilor, dar aceştia, după încercări zadarnice de a-l recupera, au făcut să apară la vedere un altul, la fel, strigînd cît îi ţineau gura că, de fapt, ăsta era steagul adevărat. Vădit îndureraţi, cei mai mici au amuţit de-a dreptul. Singurul care nu-şi pierdu cumpătul nici o clipă a fost căpetenia lor care le strigă:

— Nu-i nimic, vă jur, zdrenţe se vor alege şi din steagul ăla! După mine...!

Ei, la o asemenea declaraţie am zis că pot să fac o pauză, tocmai învăţam, şi m-am sprijinit, curios, cu coatele de balustrada balconului.

Băiatul cu păr bălai, mic şi furios, îşi luă oamenii şi-i duse după colţul blocului de vis-a-vis unde începu să-i îmbărbăteze. Cred că despre aşa ceva era vorba fiindcă dădea din mîini, în toate părţile, ca unul care s-ar apăra de un roi de ţînţari. Erau prea departe de mine ca să aud ceva din ceea ce le spunea, însă sînt sigur că era un orator formidabil căci, din timp în timp, cei care îl ascultau izbucneau în strigăte ridicînd braţele şi azvîrlindu-şi săbiile în sus. Trebuie să mărturisesc că simpatizam cu ei şi, urmărindu-i cu atenţie în ceea ce făceau, mi-au scăpat cu totul pregătirile celorlalţi. Cînd mi-am dat seama de asta era tîrziu, duşmanii dispăruseră cu desăvîrşire pe sub pomii şi prin iarba înaltă a părculeţului.

Îmbărbătaţi îndeajuns pentru a se avînta într-un nou atac, cei din tabăra băiatului, urmîndu-şi căpetenia pas cu pas, au dispărut în fugă după bloc sprijinindu-şi cu o mînă coifurile pe cap. Am bănuit că voiau să-i ia prin surprindere pe ceilalţi, să le pice în spate. După cîte am putut eu să înţeleg era vorba despre o bătălie decisivă.

Se aşternuse o linişte adîncă, ameninţătoare, şi doar huruitul vreunei maşini se auzea din cînd în cînd trecînd pe stradă. Presupunerea mi s-a adeverit în clipa în care se stîrni o hărmălaie cumplită şi de după celălalt colţ al blocului cei din tabăra bălanului năvăliră ca o furtună spre mijlocul parcului. Abia atunci am observat, necăjit şi înspăimîntat, frămîntîndu-se frunzele cîtorva copaci printre care unii dintre duşmani stăteau ascunşi. Îşi aşezaseră pe umeri şi cap crengi întregi, aşa încît treceau cu totul nevăzuţi pentru cei care se apropiau într-o fugă nebună. Şi ghinioanele s-au ţinut lanţ.

Mai întîi tabăra bălanului a fost atacată cu ţipete de groază de aceia care, lăsîndu-se să alunece printre crengi, le-au căzut în spate. În învălmăşeala care s-a iscat, cu vaiete şi strigăte de surpriză, era greu să înţelegi ce se întîmplă cu adevărat. După cum m-am aşteptat, totuşi furioşii nu erau atît de uşor de înfrînt, căci s-au ridicat pe cît au putut de repede. Săbiile se încrucişau, cei fără săbii se prinseseră în braţe pentru trîntă, era acolo un amestec nemaipomenit de braţe, picioare şi pumni. După un timp era clar că duşmanii îşi blestemau zilele şi ideea cu săritul din pom pentru că se văzură înconjuraţi, adunaţi tot mai strîns unul în altul şi căpetenia cu părul bălai strigă;

— Prizonieri îi facem pe toţi! Fiţi atenţi, unul să nu vă scape!

Cum stătea cu spatele spre mine, nu putea să vadă un alt pîlc inamic care tocmai sărea gardul şi se apropia în linişte, dar destul de rapid. Am încremenit, drept să spun la aşa ceva nu mă aşteptam nici eu. Nu e greu să vă închipuiţi ce-a urmat. Încercuiţi, cei din tabăra bălanului erau acum atacaţi şi dinăuntru şi dinafară. Şi am asistat cu neputinţă şi amărăciune cum erau izolaţi, unul cîte unul, imobilizaţi, dezarmaţi, făcuţi prizonieri. Puţini reuşiră să scape din încleştarea aceea năprasnică şi o luară la fugă spre fundul parcului. Dar culmea, după cîţiva paşi, se prăbuşeau pe rînd, iar celor care îi urmăreau le-a fost cum nu se poate mai uşor să-i prindă. Am înţeles că inamicul, în viclenia lui, întinsese prin iarbă fire nevăzute de sîrme. În cele din urmă, cu prizonierii la mijloc, duşmanii se urniră din loc cu larmă, şi dispărură pe sub copaci. Larma lor se mai auzi un timp îndepărtîndu-se, din ce în ce mai încet, apoi se făcu linişte.

Numai atunci am băgat de seamă că cineva încă mai era pe acolo. Prăfuit, ciufulit, cu cămaşa scoasă din pantaloni, fără coif şi, bineînţeles, fără sabie, căpetenia cu păr bălai se ridică de la pămînt. Cred că era înebunit de durere. L-am urmărit cum privea în toate părţile ca şi cum mai spera ca în ultimul moment să se întîmple ceva. Dar nu se mai întîmplă nimic şi l-am privit o ultimă oară. S-a aşezat pe un pietroi. Am *început să învăț din nou.*

După cel mult cinci-șase minute mi se păru că aud un plînset. M-am repezit și am privit în jos. Căpetenia, continuînd să stea în același loc, își cuprinsese capul cu palmele, ca și cum l-ar fi durut îngrozitor, și plîngea cu hohote. Am strigat la el de mai multe ori, dar degeaba. Pînă la urmă m-am hotărît să cobor, mă temeam să nu fi fost lovit cu adevărat și încă serios:

— Ascultă, i-am spus după ce am ajuns în dreptul lui, ce e tot circul ăsta? Și de ce plîngi? M-auzi?

— Ia lasă-mă-n pace! se rățoi el la mine.

Atunci l-am luat cu binișorul:

— Ce s-a întîmplat?

— Tocmai că așa ceva nu s-a mai întîmplat niciodată.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat mirat.

— Ștefan cel Mare n-a fost înfrînt niciodată și, nu știu dacă știi, dar eu sînt Ștefan cel Mare.

— Da bineînțeles că știu, am spus eu cu cea mai mare convingere.

— Ei, și nenorociții ăia, vreau să spun turcii, mi-au făcut praf oastea. Și Ștefan cel Mare n-a fost înfrînt niciodată.

Ajuns aici, izbucni iar în plîns. Înțelegeam acum ce a fost cu toată tevatura aia. L-am luat pe după umeri:

— Stai că nu-i chiar așa. I s-a mai întîmplat și lui să piardă cîte o bătălie.

POVESTIRE
DE
NICOLAE DAMIAN

— N-avea voie! izbucni băiatul săgetîndu-mă cu o privire crîncenă

— Stai, stai să ne înțelegem. I se întîmpla uneori cînd era luat prin surprindere. Odată a fugit singur prin munți după ce i-a fost risipită oastea.

— Cînd? se opri căpetenia din plîns și trecîndu-mi în față, mă privi țintă în ochi să vadă dacă nu cumva îi turnam cele mai mari gogoși.

— Atunci cînd cu Daniil Sihastrul.

— Nu știu, dar nu cred.

— Păi stai, că după aia a fost de ajuns să sune din bucium că oamenii i s-au adunat din nou și după aia...

— N-a avut ce alege din turci, mă completă el izbucnind bucuros în hohote de rîs.

— Te cred și eu.

Tocmai voiam să-i mai spun cîte ceva cînd, pe neașteptate, o zbughi de lîngă mine. Și dus a fost. Ei, fir-ar să fie, sucit mai e și puștiul ăsta! mi-am zis eu, după care m-am întors la lecții. Se însera și trebuia să-i dau zor.

Deodată un sunet ascuțit și prelung îmi străpunse urechile. M-am repezit din nou în balcon și de acolo l-am văzut pe bălai urcat pe pietroiul pe care șezuse mai înainte. Scotea niște sunete în stare să scoale și morții din groapă. Unde naiba găsise trompeta aia n-aș putea să spun. A fost nevoie să-l strig de mai multe ori pînă să mă audă și atunci i-am făcut semn să se apropie.

— Ce crezi, n-aș putea avea și eu puțină liniște să-mi termin lecțiile? l-am întrebat.

— Îmi adun oamenii, îmi răspunse el cu o mutră așa de serioasă, că mi-a venit foarte greu să nu pufnesc în rîs.

— Uite ce e, și Ștefan cel Mare și-a lăsat oștenii să se odihnească o noapte. Orice om are nevoie de odihnă, să-și refacă puterile, nu?

Cîteva clipe a rămas nehotărît Apoi și-a ridicat capul și mi-a zîmbit cu subînțeles, fără să mai spună ceva. Se întoarse și se îndepărtă cu pași rari și hotărîți, așa cum, bineînțeles, merg numai voievozii...

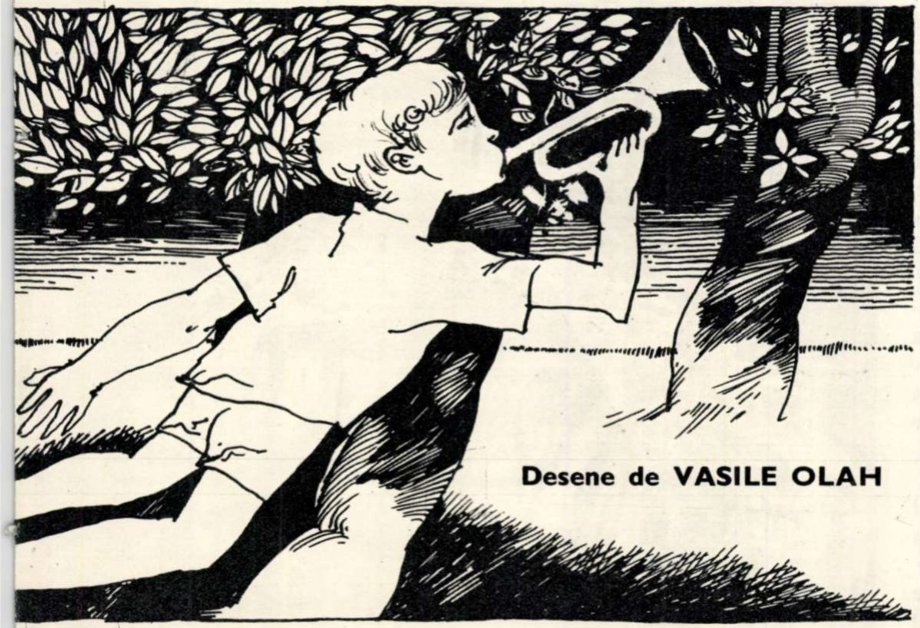

Desene de VASILE OLAH

Drum de piatră

de IOANA DIACONESCU

Există undeva un drum de piatră
Și duce-acolo sus, printre izvoare.
Un tînăr zeu aș vrea să-mi dăruiască
Hlamidă de păduri, împărătească
Să amuțească păsările de lumină,
Să cînte, jos, pămîntul sub picioare
Și pe deasupra norii să cuprindă
Alene, fruntea țării arzătoare.
Pe palme să port frunze de aramă
Cînd toamna îmi îngînă rod bogat.
Dă-mi, zeule tînăr, putere să mai cînt
Cînd stelele pe frunte mi se zbat.
Există undeva un drum de piatră
Înconjurat de brazi și de izvoare.
Dă-mi, zeule, putere să mai cînt
Cînd stelele-s pe cerul țării, sfînt.

Cutezătorii

de GHEORGHE ISTRATE

Noi, cei mai tineri, purtători ai veștii
Pe care-acestui veac o vom rosti
Noi vom desface pragurile poveștii,
Minunile aievea le-om zidi.

Că Prometeu a scris pe pumnii noștri
Porunci de cutezanță și de foc
Și visul e o pasăre curată
Ce ne-nsoțește pașii-n orice loc.

Cînd vom fi mari, în brațele voinice
Vom ridica-n văzduhuri ample chei
Și tainele de veacuri ale lumii
Le-om lumina cu flăcări și idei.

Dar pîn-atunci călătorim pe pagini,
În literele altora săpăm
Și la izvoare ne-adăpăm statura
Ca mîine, fără risc, să cutezăm.

CASCADELE LUMII

1

Printre priveliştile de o rară frumuseţe pe care natura le oferă cu prisosinţă oamenilor, se află şi dantelăria spumoasă şi imaculată a picăturilor de apă pe care rîurile le prezintă în adevărate spectacole atunci cînd trebuie să-şi arunce apele de la înălţimi în necunoscut, formînd în cădere aşa-zisele cascade.

Ca rezultat al eroziunii rocilor mai puţin dure, apele, în existenţa lor milenară, au format în albia rîurilor adevărate trepte a căror înălţime poate creşte de la an la an. Dar măreţia unei cascade nu constă numai în înălţimea de la care cade sau în energia pe care o produce, ci mai ales în spectacolul impresionant pe care-l înfăţişează ochiului enorma cantitate de apă ce se prăvale cu un zgomot asurzitor, formînd o continuă perdea de spumă.

Dintre marile căderi de apă, cascada Niagara, situată în America de Nord este cea mai cunoscută. Apa rîului cu acelaşi nume, care leagă lacurile Erie şi Ontario, cade de la înălţimea de 50 m pe o lăţime de 1200 m. Într-un singur minut, debitul Niagarei este de 275.000 m³. În fiecare an această cascadă care este numită Horseshoe, adică «potcoava» (din cauza formei sale asemănătoare unei potcoave), roade 1,6 m din patul rîului, care se retrage treptat spre lacul Erie. Iarna, din cauza gerului, vaporii de apă care invadează vegetaţia rămasă pe maluri îngheaţă, formînd o adevărată împărăţie de cristal.

În urmă cu cîţiva ani a fost construit în împrejurimile cascadei un turn de beton şi cristal înalt de 86 m. Mulţimea de vizitatori poate avea din vîrful «observatorului» o vedere cît mai cuprinzătoare a Niagarei, această minune a naturii.

Iguazu, cascada situată pe unul din afluenţii fluviului Parana din America de Sud, este mult mai mare decît Niagara. Pe o lăţime de peste 2 km apa cade de la aproape 200 metri. Din această cauză zgomotul făcut în cădere se aude pînă la o depărtare de 10 km. Indienii din partea locului o numesc «Tunetul care cade din cer». Debitul cascadei Iguazu este de 1,2 milioane m³ pe minut, de peste 4 ori mai mare decît cel al Niagarei, ea fiind considerată — din punct de vedere al debitului — cea mai mare de pe Pămînt.

Dar locul întîi în ce priveşte înălţimea îl ocupă una dintre cascadele din Venezuela. Ea îşi aruncă apele de la 980m. Cascada este situată în munţii pe care indienii îi numesc, din cauza reliefului lor prăpăstios, Auyan Tepuy, adică Munţii Dracului. În anul 1937 aviatorul J. Angel, care căuta nisipuri aurifere în prundul rîurilor încă necunoscute din regiunea Guyanei, a fost nevoit să aterizeze cu avionul său pe unul din platourile Muntelui Dracului. Scăpat ca prin minune, în timp ce cobora muntele, a auzit un zgomot asurzitor.

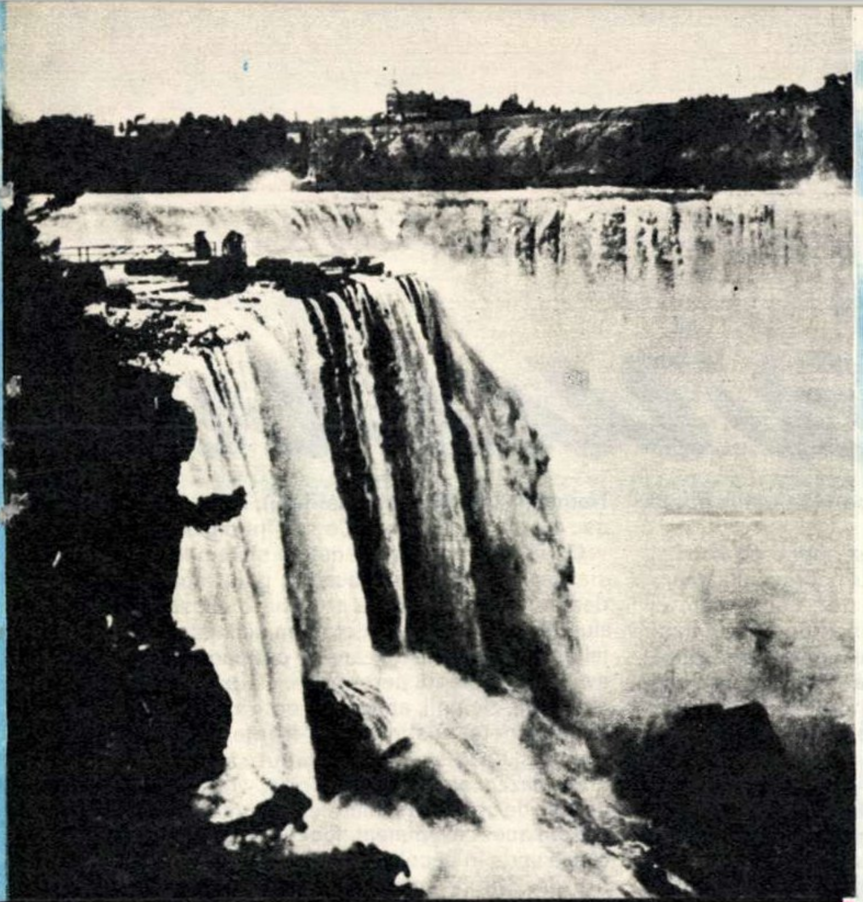
2

3

Ajuns în valea rîului Caroni nu mică i-a fost mirarea cînd în faţă i-a apărut fastuosul spectacol al apei. De atunci cascadei i s-a dat numele de Angel Falls în cinstea celui care a descoperit-o. În anul 1965 fiul descoperitorului, Roland Angel, a escaladat Muntele Dracului pînă la platoul unde cu 28 de ani în urmă aterizase forţat tatăl său. Tînărul Angel a găsit avionul înfipt cu botul într-o mlaştină. În amintirea tatălui său el a fixat acolo, pe fuselajul avionului, o placă de bronz.

O privelişte unică în lume prin frumuseţea ei de neasemuit o oferă însă cascada care se află în Yellowstone parc (Parcul pietrei galbene) din Statele Unite ale Americii. În această regiune, numită de localnici «pămîntul minunilor» se găsesc, datorită oxizilor de fier, dealuri de culoare galbenă. În drumul său apa care cade de la înălţimea de 360 m dizolvă oxizii de fier căpătînd astfel şi ea culoarea galbenă. Tot în Statele Unite ale Americii, în California, se află cascada Yosemite, căreia localnicii i-au dat numele de «căderea de foc». Ea a fost descoperită în anul 1870 de colonistul Yosemit,care a constatat că patul cascadei este format dintr-un zăcămînt de cărbuni. Localnicii aprind în timpul verii pereţii laterali ai cascadei şi cărbunii ard înăbuşit. Apa care cade de la înălţimea de 270 m pare atunci un şuvoi de stele şi flăcări care oferă o privelişte plină de pitoresc atît ziua, cît şi noaptea.

Uriaşa cădere de apă din Republica Africană Zambia, unde apele fluviului Zambezi se prăvălesc de la 120 m înălţime, a fost numită de descoperitorul ei — exploratorul Livingstone — cascada Victoria. Triburile de boşimani care locuiesc în deşertul Kalahari îi spun însă Mosi-oua-Tunia, adică «locul unde aburul face zgomot».

Şi la noi în ţară cascadele oferă privelişti pitoreşti, deşi sînt mici în comparaţie cu cele descrise mai sus. Ele se întîlnesc în regiunea muntoasă, pe cursurile superioare ale rîurilor. Cea mai importantă este cascada Duruitoarea din Moldova, situată pe un afluent al Bistriţei.

Aurel LECCA

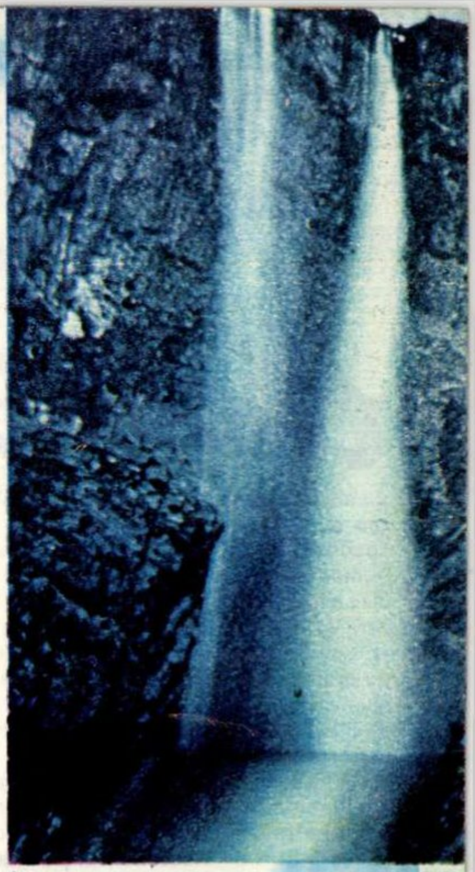
4

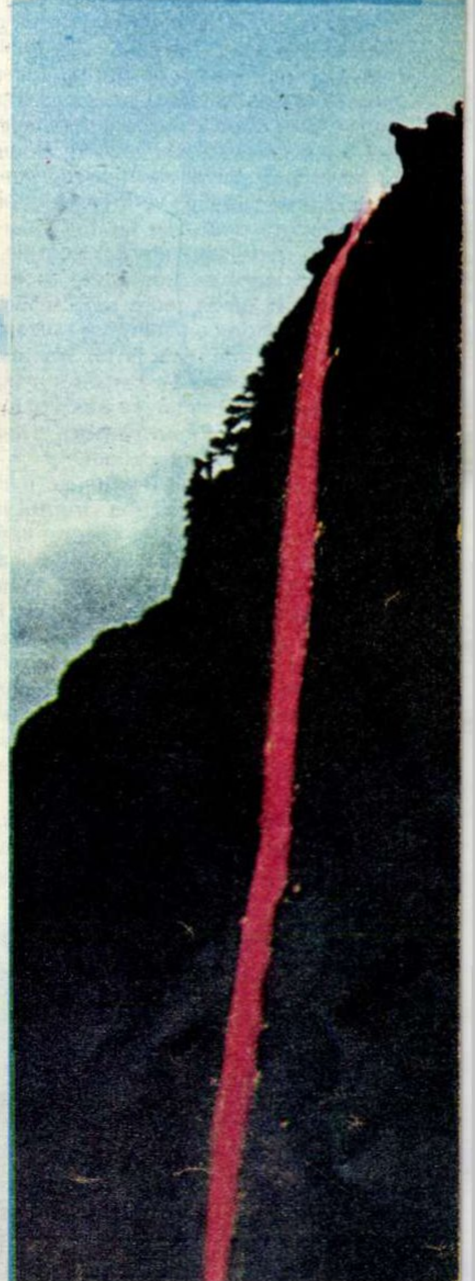
5

1. LOWER DIN PARCUL YOLLOWSTONE (S.U.A.), CEA MAI FRUMOASĂ CASCADĂ.

2. CASCADA NIAGARA, NUMITĂ DIN CAUZA FORMEI SALE «POTCOAVA»

3. IGUAZU SAU «TUNETUL CARE CADE DIN CER» ÎŞI TRIMITE ECOUL LA PESTE 10 KM DEPĂRTARE.

4. CEA MAI MARE CĂDERE DE APĂ — ANGEL FALLS (VENEZUELA).

5. YOSEMITE — CASCADA DE FOC — MĂREŢ MONUMENT AL NATURII DIN CALIFORNIA. ASPECTUL SĂU FEERIC ATRAGE MII DE ADMIRATORI.

TAÎNA luceafărului

Luceafărul, făt-frumos al cerului la români, zeu temut la maiașii de altădată, care îi mai spuneau și «șarpele cu pene», personificare a frumoasei Venus la romani și atotputernică stea a frumuseții și visurilor la asiro-babilonieni, care îi ridicau temple cu multe etaje cinstind-o sub numele de Iștar, «cea divină», nu a fost și nu a rămas un astru lipsit de legende. S-ar putea spune chiar că pe cerul închipuirii omenești a strălucit tot atît de viu pe cît mai strălucește și astăzi pe cerul cel adevărat.

Așa stînd lucrurile, Venus, planeta și zeița, confundate în mitologie una cu alta și reprezentîndu-se reciproc, au ținut afișul actualității în lumea miturilor încă din vremea vechilor egipteni. Printre operele care au ilustrat la maximum amestecul zeiței-planete în viața Pămîntului și a oamenilor, «Iliada» ocupă un loc de frunte. Contemplînd splendidul astru al înserărilor și zorilor luminoși, nimeni nu s-ar fi gîndit vreodată că luceafărul, pe care astronomii îl știu așezat la locul lui pe cer de cînd au început să-l privească, a fost altădată un astru într-adevăr de temut, prin zburdălniciile lui primejdioase, pentru toate celelalte planete ale Soarelui.

Nu de mult, savantul american Immanuel Velikovski, preocupat de verificarea unor evenimente petrecute cîndva în familia Soarelui, a avut ideea să răsfoiască atent mitologia. Ca oricare dintre cei care ar face acest lucru, Velikovski a constatat că în toate părțile lumii vechi au existat legende cosmologice prezentînd, fiecare în felul ei și mai toate la fel, nașterea planetei-zeițe. Ceea ce însă l-a surprins pe savant a fost faptul ieșit din comun, că absolut în toate cazurile Venus este *ultimul* membru al familiei divine; ea se naște *după* toți ceilalți.

Nașterea «blîndei» Venus se petrece de fiecare dată în condiții de-a dreptul înspăimîntătoare. Imnul homeric, consacrat «zeiței glorioase, fecioare și tritonide», este edificator. La apariția ei, creștetul bolții cerești — marele Olimp — s-a cutremurat cu violență, «de jur împrejur Pămîntul a început să strige de spaimă», iar «marea a fost învolburată și apoi zgîlțîită de valuri întunecate, în timp ce spuma țîșnea din ea cu putere» și Soarele la rîndul său «a încremenit în nemișcare»... Textul vorbește limpede de talazurile purpurii ale mării care s-a ridicat «ca un zid», ca și despre Soarele oprit în cursa lui diurnă.

Așa își închipuiau precolumbienii «dansul» luceafărului în jurul Pămîntului.

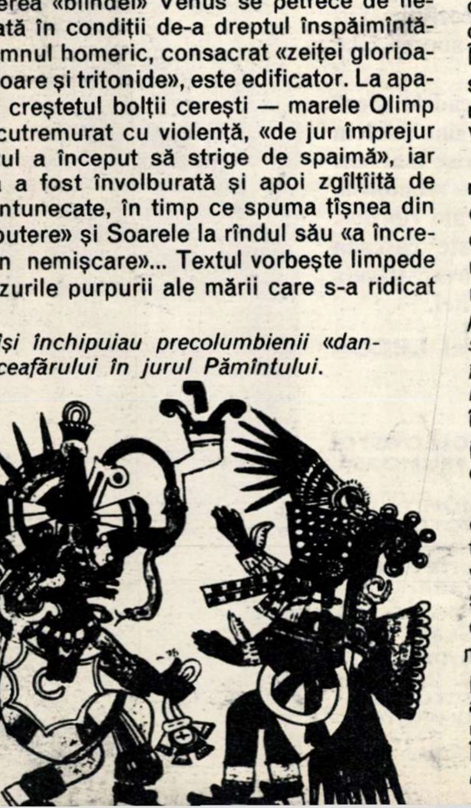

Scriitorul antic Aristocles spune că Zeus a ascuns-o pe Atena, zeitate corespunzătoare Iștar-ei babiloniene, într-un nor, nor pe care el însuși cu fulgerele lui l-a sfîșiat cu prilejul nașterii zeiței. Apariția «tritonidei» pe cer se explică în același timp cu catastrofa naturală, un uriaș seism, care a secat lacul Tritonid, situat în nordul Africei, și a «ars» o parte a Libiei, preschimbînd-o într-un uriaș deșert nisipos (legenda formării Saharei de azi).

Homer povestește cum Atena «s-a precipitat asupra Pămîntului sub forma unei stele strălucitoare» din care țîșneau «scîntei»... Însuși numele lui Iștar înseamnă «torță strălucitoare a cerului» și care făcea munții să tremure. În Iran, aceeași zeitate era adorată sub numele de Anaitis «cea ieșită din noapte și din furtuna de foc»...

Autorul latin Varro, scriind despre evenimentele geologice pe care le-a înfruntat Pămîntul înainte vreme, amintește la rîndul său că pe timpul domniei regelui Ogyges (rege grec mitologic) planeta Venus și-a schimbat și forma, și traiectoria... Lingviștii istorici ar putea să spună — analizînd numirile și personificările divine ale planetei — și mai mult Cicero însuși, amintind că Atena și Venus își corespund ca zeități, preciza: «Compatrioții noștri au numit-o astfel pentru că ea este zeița care *vine* (verbul latin venire) spre toate lucrurile» (așa scrie el în lucrarea sa «De natura deorum», II, 69). Istoricul egiptean Maneton explicase de altfel că «vorba Atena», în limba grecilor, înseamnă «mișcare făcută de la sine». De notat că în mitologia indiană numele zeului Vișnu, care corespunde lui Venus, are ca semnificație noțiunea de «năvălitor» (în sanscrită «viș» înseamnă «cel care intră cu forța»). În calendarul asiro-babilonian, cea de a nouăsprezecea zi a fiecărei luni era numită «ziua mîniei», în amintirea celor înfăptuite altădată de Venus, pe cer și pe Pămînt.

Toate acestea par a arăta că «nașterea» planetei Venus, primul ei contact, de departe — dar cu mare efect — cu Pămîntul s-a soldat cu cataclisme: perturbarea orbitei obișnuite a Terrei, cutremure, talazuri marine uriașe, vulcanism... Dacă ar fi să-l credem pe Velikovski, *planeta Venus ar fi fost înainte o cometă, a cărei stabilire și stabilizare în familia Soarelui nu s-a făcut fără mari tulburări, într-o epocă relativ foarte recentă*, de vreme ce e vorba — zic specialiștii în studiul comparativ al mitologiei diferitelor popoare — de o epocă situată pe la mijlocul celui de-al doilea mileniu înaintea erei noastre.

Dar dacă toate acestea nu fac încă decît obiectul unor ipoteze de al căror adevăr majoritatea oamenilor de știință se lasă cu greu convinși, cerînd și alte dovezi, aceștia înclină, în schimb, să ia în considerare un al doilea moment de «mari evenimente cerești», din care Venus nu lipsește, dar nici roșiaticul Marte. Se pare că pînă în secolele IX și VIII î.e.n. Marte era ca și acum o planetă foarte cuminte. De altfel, nici un text anterior acestei epoci nu și-l face erou. Începînd din veacul al VIII-lea î.e.n. el devine deodată redutatul și redutabilul zeu războinic Nergal (la babilonieni și asirieni), Ares (la greci) sau Marte (la romani). Ce s-a întîmplat?

După cum se știe, planetele sistemului solar gravitează aproape în același plan; apare evident că dacă o planetă ar urma o elipsă brusc alungită ea ar amenința ordinea și liniștea celorlalte. În momentul de care ne ocupăm pare să fi avut loc o violentă perturbație. Cauze? Probabil o cometă, zic unii, aproape o coliziune între cele două planete, susțin alții, în frunte cu amintitul Velikovski. Ce spectacol a putut să fie în acest ultim caz o asemenea întîlnire, vizibilă destul de bine de pe Terra și mai ales resimțită! Vorbind despre acest eveniment, filozoful grec Empedocles a scris în secolul V î.e.n.: «Un mare conflict s-a deslănțuit între membrii sferei» (cerești, n.n.). Dar cel mai bine a scris Homer. După cum arată textul «Iliadei», zeii au jucat un rol important în evenimentele războiului troian. Atena îi proteja pe greci, Ares pe troieni. Într-un moment al luptei, teribilul zeu acoperi cu întunecime cîmpul de bătaie, porțile cerului se deschiseră, iar Pallas Atena însăși îl atacă pe Marte, amenințînd mijlocul strîns încins al acestuia cu lancea ei puternică și silindu-l să bată în retragere. Numai în cartea a cincea a «Iliadei» numele lui Ares e menționat de peste treizeci de ori, ca să nu mai amintim participarea sa la luptele de sub zidurile Troiei din cărțile XX și XXI ale epopeii. În cursul ciocnirilor dintre Atena și Ares, cerul se umple de tunete, Poseidon, zeul mării, scutură Pămîntul din toate măruntaiele lui, au loc uragane pustiitoare. Un torent de flăcări se abate din cer asupra întinderilor Pămîntului, care sînt arse și uscate, rîurile se aprind și ele...

Toate acestea par a arăta că lupta din jurul Troiei este într-o oarecare măsură ecoul unei puternice drame cosmice, căci, așa precum se știe, Ares nu e numai zeul războiului la greci, ci și personificarea planetei Marte (chiar Homer scrie într-un imn: «preaputernicul Ares, valoros războinic care își urmează crugul său de foc prin eter printre cele șapte stele rătăcitoare», cum numeau grecii planetele).

Lucian, în «Astrologia», importantă lucrare a sa, scrie: «Tot ce a spus (Homer) de Venus și despre Marte nu se sprijină pe altă știință decît aceasta (despre stele), și întîlnirile dintre cele două planete stau temei poeziei lui Homer»... În «Alegoriile» sale, alt autor antic, Heraclit din Efes, dimpotrivă, combate «susținerile celor care văd în lupta dintre zei, din opera lui Homer, ciocniri între planete». Dar pentru a spune acest lucru, Heraclit trebuie să fi trăit într-o epocă în care se vorbea intens și de către mulți despre ele!

Reînviind vechea ipoteză a lui Lucian, sprijinind-o cu o bogată documentație istorică, Immanuel Velikovski, chiar dacă nu a reușit încă să-i convingă pe istoricii astronomiei de justețea tezelor sale, aruncă o nouă lumină asupra izvoarelor de inspirație a autorului «Odiseei» și «Iliadei», demonstrînd încă o dată că în mai fiecare legendă se ascunde un sîmbure de adevăr.

Dumitru TODERICIU

El tremură ca-n alte dăți
În codri și pe dealuri,
Călăuzind singurătăți
De mișcătoare valuri;

Dar nu mai cade ca-n trecut
În mări din tot înaltul...

EMINESCU
(„LUCEAFĂRUL")

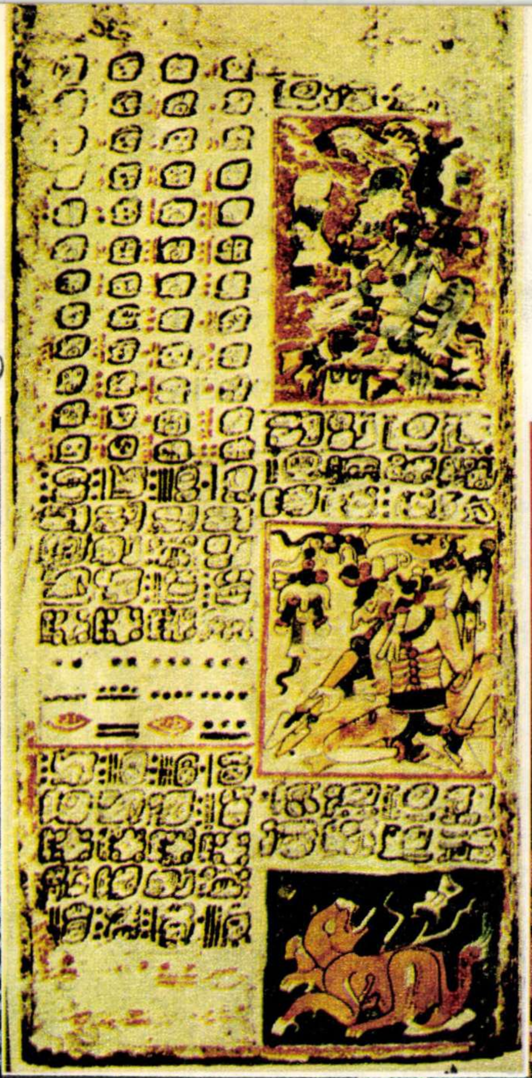

Fragment din Codex Dresdensis, în care este vorba despre evenimente cosmice, așa cum le vedeau maiașii.

Căderea luceafărului spre Pămînt într-o țesătură a vechilor indieni paracas.

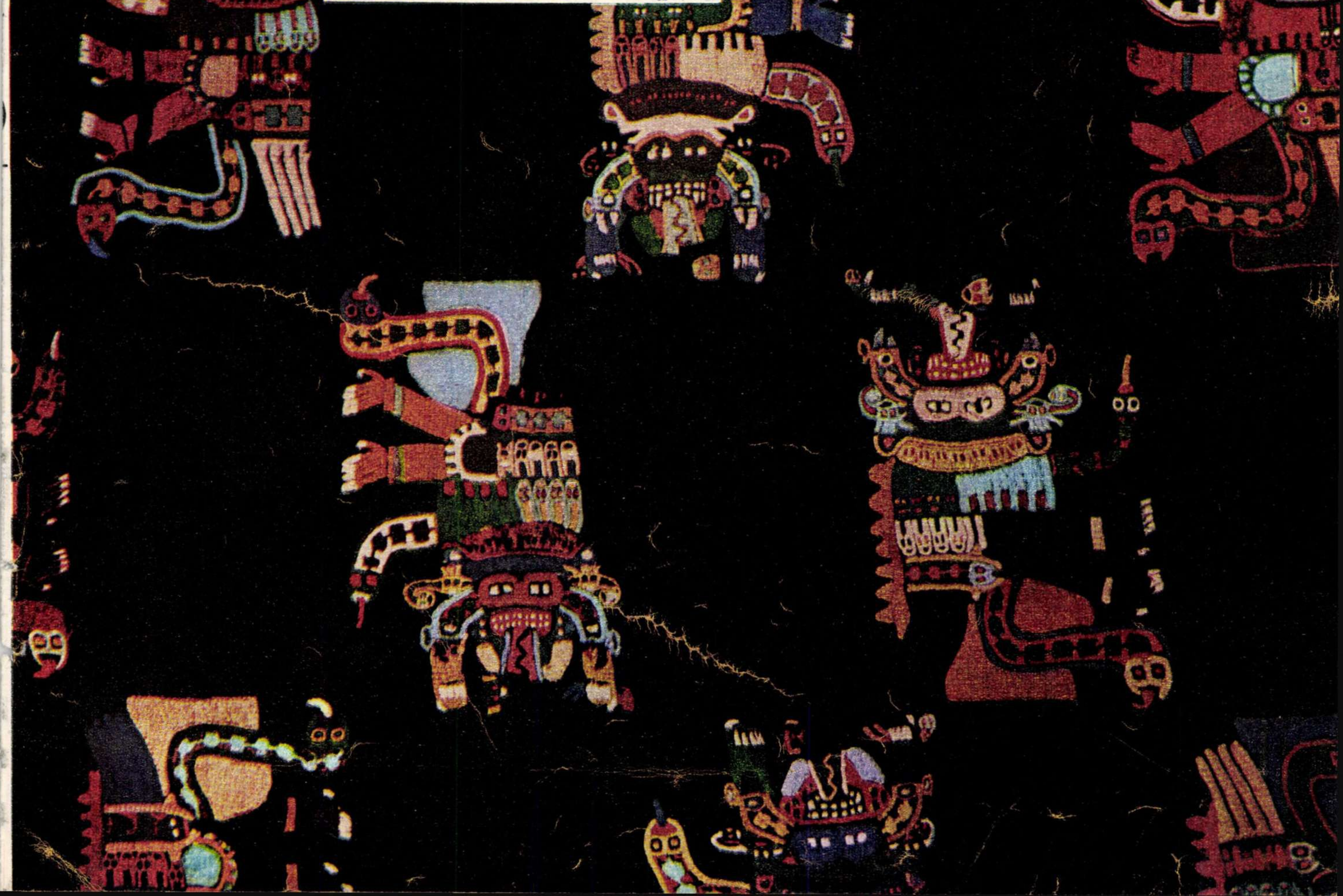

Vacanțele unui tînăr liniștit

SCENARIU: COSTACHE ANTON DESENE V. BACIU

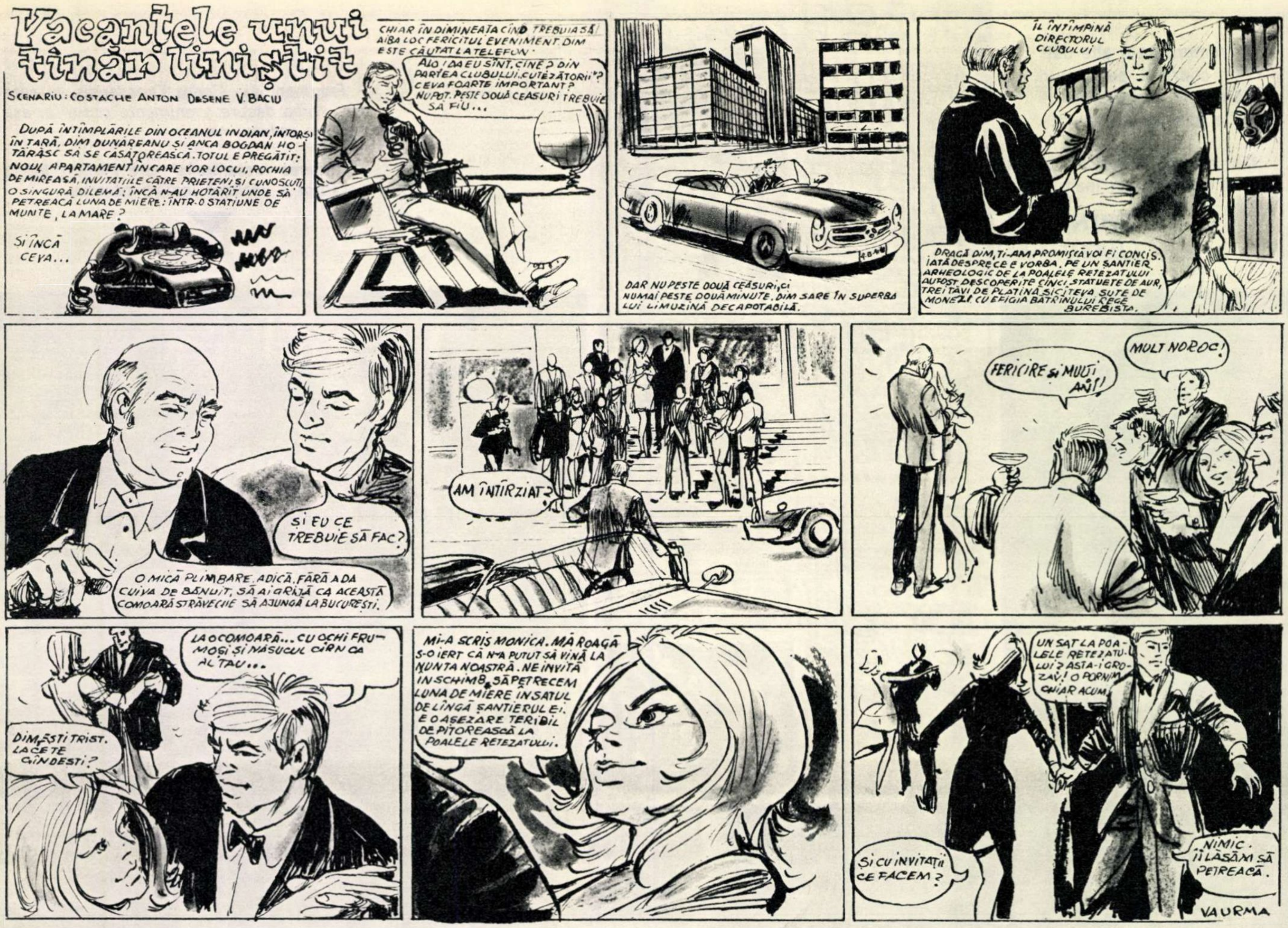
DUPĂ ÎNTÎMPLĂRILE DIN OCEANUL INDIAN, ÎNTORȘI ÎN ȚARĂ, DIM DUNĂREANU ȘI ANCA BOGDAN HOTĂRĂSC SĂ SE CĂSĂTOREASCĂ. TOTUL E PREGĂTIT: NOUL APARTAMENT ÎN CARE VOR LOCUI, ROCHIA DE MIREASĂ, INVITAȚIILE CĂTRE PRIETENI ȘI CUNOSCUȚI. O SINGURĂ DILEMĂ: ÎNCĂ N-AU HOTĂRÎT UNDE SĂ PETREACĂ LUNA DE MIERE: ÎNTR-O STAȚIUNE DE MUNTE, LA MARE?
ȘI ÎNCĂ CEVA...
CHIAR ÎN DIMINEAȚA CÎND TREBUIA SĂ AIBĂ LOC FERICITUL EVENIMENT, DIM ESTE CĂUTAT LA TELEFON.
ALO! DA EU SÎNT. CINE? DIN PARTEA CLUBULUI „CUTEZĂTORII"? CEVA FOARTE IMPORTANT? NU POT. PESTE DOUĂ CEASURI TREBUIE SĂ FIU...
DAR NU PESTE DOUĂ CEASURI, CI NUMAI PESTE DOUĂ MINUTE, DIM SARE ÎN SUPERBA LUI LIMUZINĂ DECAPOTABILĂ.
ÎL ÎNTÎMPINĂ DIRECTORUL CLUBULUI
DRAGĂ DIM, ȚI-AM PROMIS CĂ VOI FI CONCIS. IATĂ DESPRE CE E VORBA. PE UN ȘANTIER ARHEOLOGIC DE LA POALELE RETEZATULUI AU FOST DESCOPERITE CINCI STATUETE DE AUR, TREI TĂVI DE PLATINĂ ȘI CÎTEVA SUTE DE MONEZI CU EFIGIA BĂTRÎNULUI REGE BUREBISTA.
ȘI EU CE TREBUIE SĂ FAC?
O MICĂ PLIMBARE. ADICĂ, FĂRĂ A DA CUIVA DE BĂNUIT, SĂ AI GRIJĂ CA ACEASTĂ COMOARĂ STRĂVECHE SĂ AJUNGĂ LA BUCUREȘTI.
AM ÎNTÎRZIAT?
FERICIRE ȘI MULȚI ANI!
MULT NOROC!
DIM, EȘTI TRIST. LA CE TE GÎNDEȘTI?
LA O COMOARĂ... CU OCHI FRUMOȘI ȘI NĂSUCUL CÎRN CA AL TĂU...
MI-A SCRIS MONICA. MĂ ROAGĂ S-O IERT CĂ N-A PUTUT SĂ VINĂ LA NUNTA NOASTRĂ. NE INVITĂ ÎN SCHIMB SĂ PETRECEM LUNA DE MIERE ÎN SATUL DE LÎNGĂ ȘANTIERUL EI. E O AȘEZARE TERIBIL DE PITOREASCĂ LA POALELE RETEZATULUI.
UN SAT LA POALELE RETEZATULUI? ASTA-I GROZAV! O PORNIM CHIAR ACUM.
ȘI CU INVITAȚII CE FACEM?
NIMIC. ÎI LĂSĂM SĂ PETREACĂ.
VA URMA

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

— Pînă atunci putem să-l vedem pe Spic? întrebă cu o ușoară sfială în glas Scatiul. Am auzit că astăzi îl operează.

— Desigur, răspunse Vlad, privindu-și îngrijorat ceasul brățară. De altfel o să mergem împreună, adăugă el întorcîndu-se spre Prinț. Diseară la ora 9 începem «operația Dunărea». Ai grijă ca toate detaliile să fie puse la punct.

— Am înțeles, răspunse scurt Velicu, luînd poziție de drepți.

— Și încă ceva, adăugă Vlad, la legătura cu Verdeș. Să-l informeze pe Vînător și Bărbos că băieții n-au trecut pe la noi. S-ascund pe undeva, în oraș.

— Prin radio?

— Da, prin radio.

— Am înțeles, tovarășe colonel, repetă Prințul și părăsi cabinetul.

Cînd Scatiul și Babușcă, însoțiți de Vlad, ajunseră la spitalul în care se afla Spic, nori negri, apăruți deodată de undeva de departe, dinspre mare, se rostogoleau amenințător deasupra arborilor. Un vînt puternic și umed învolbura crengile pomilor, ridicînd vîrtejuri de nisip pe aleile pustii. Văzduhul devenise cenușiu.

— Poftiți pe-aici, tovarășe colonel, îi spuse o soră lui Vlad, venindu-i în întîmpinare, cînd acesta, însoțit de cei doi băieți, pătrunse într-o clădire așezată undeva în fundul curții spitalului. Tovarășul profesor e sus, în sala de operații. Cîinele va fi adus îndată.

• OSTROVUL LUPILOR • 194

— Sper ca tovarășului profesor Bontea să nu-i displacă treaba aceasta, spuse Vlad, în timp ce urca alături de soră o scară largă, spațioasă. E vorba despre un cîine deștept și instruit, extrem de prețios pentru noi.

Sora, înaltă și uscățivă, zîmbi rece și profesional sub boneta ei albă, jucîndu-se cu niște chei în buzunarul halatului.

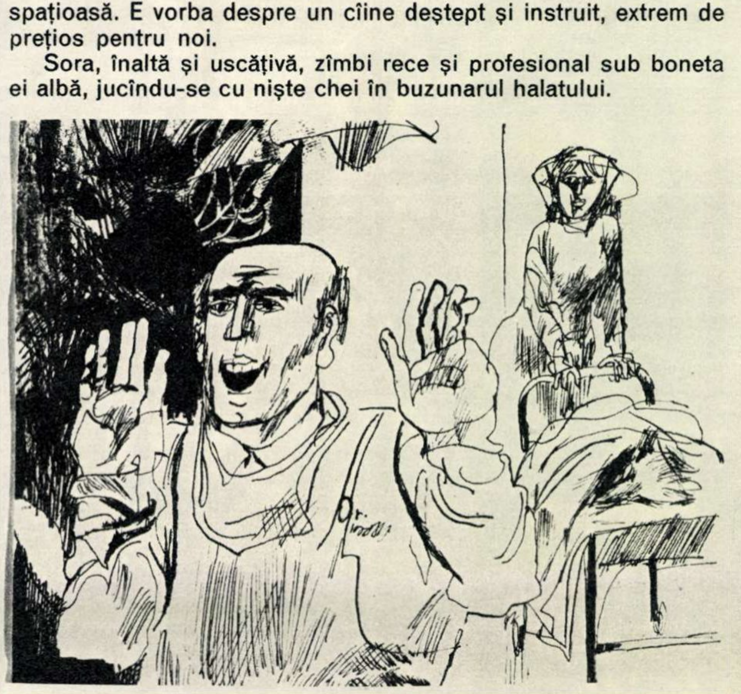

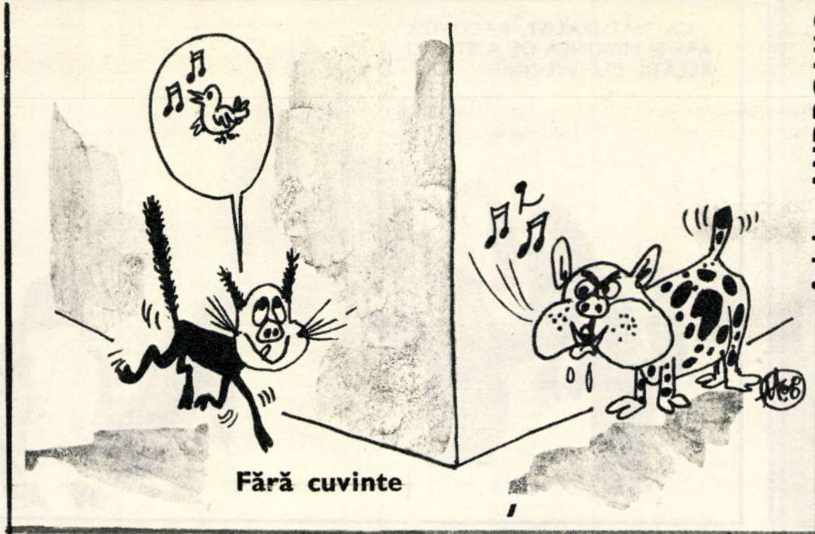

Fără cuvinte

Adrian ANDRONIC

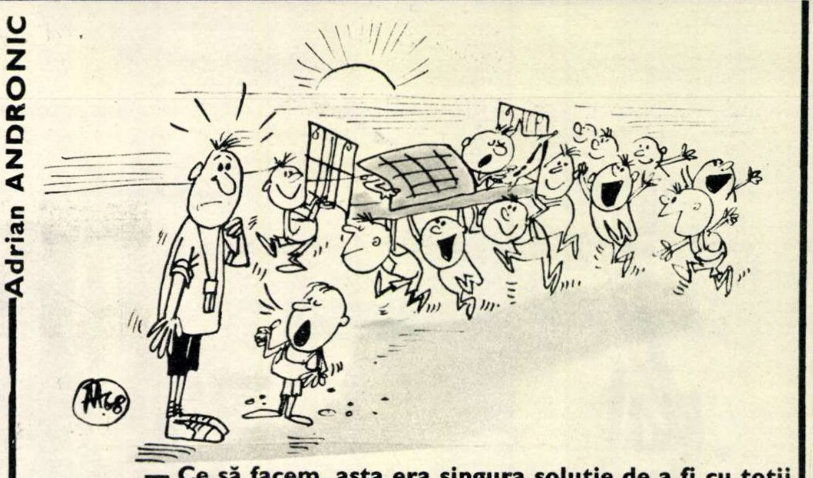

— Ce să facem, asta era singura soluție de a fi cu toții prezenți la înviorarea de dimineață!!!

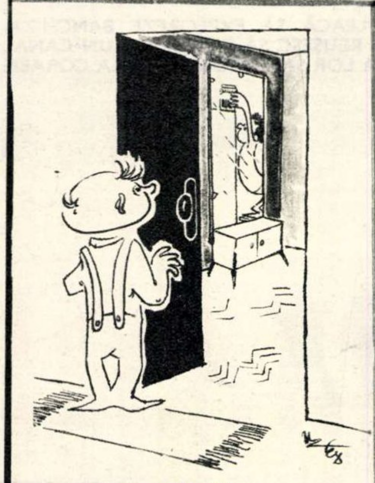

La oglindă ...

N. CORNELIU

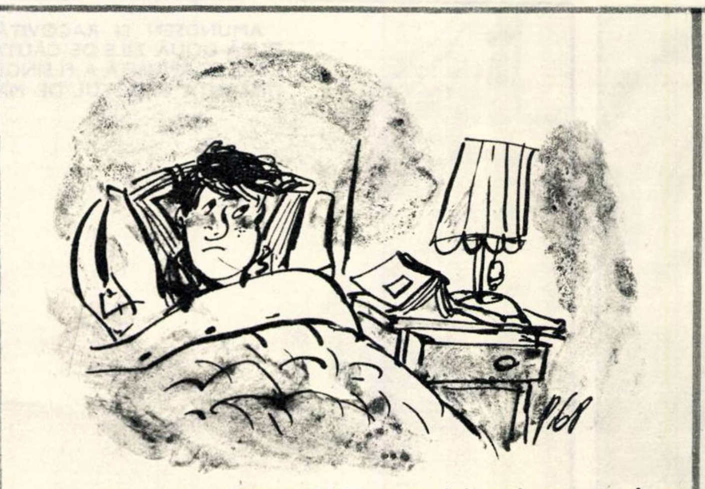

— Ce bine de Tarzan!!! Nu era nici corigent... a ajuns și actor de film...!!!

Pompiliu DUMITRESCU

Fără cuvinte

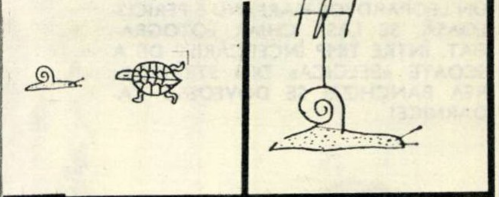

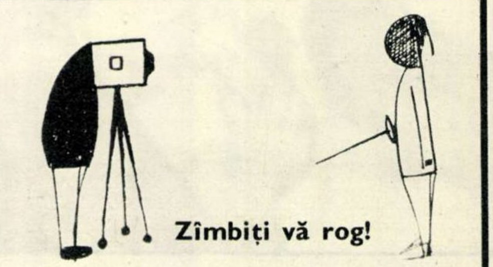

Zîmbiți vă rog!

Titi GHEORGHIU-VASLUI

• OSTROVUL LUPILOR •

195

— Dimpotrivă, răspunse ea cu o voce de o uscăciune stranie. Profesorul va experimenta astăzi pe el o metodă de izolare a inimii în timpul operației. Un cîine,fie el și instruit, e totuși un cîine.

Scatiul și Babușcă simțiră, fără să știe de ce anume, o strîngere de inimă.

— Hm, metoda asta, murmură Vlad cu o ușoară nemulțumire în glas. Și de ce tocmai pe Spic? Sînt atîți cîini vagabonzi prin oraș!

Un zîmbet ușor ironic flutură pe buzele sorei:

— N-aș putea să vă spun de ce, răspunse ea cu o voce care suna ca o nucă spartă. Vorbiți vă rog cu tovarășul profesor.

Se opriră într-un hol imens, presărat cu scaune de plastic colorate. În clipa aceea una din ușile de sticlă se deschise și un bărbat voinic și chel, în halat alb, veni în întîmpinarea lor, ținînd mîinile ridicate în față într-un fel ciudat, de parcă ar fi fost vîrîte în ghips:

— Nu-ți dau mîna, colonele, spuse cu jovialitate noul venit, continuînd să-și păstreze mîinile în aceeași poziție ciudată. Intru în sala de operație, adăugă el, fixînd cu nedumerire pe cei doi băieți. Dar micii coșari cine sînt? Au venit cu tine?

— Da, răspunse Vlad, sînt prietenii lui Spic.

— Oho, rîse bărbatul voinic și chel. Ca în romanul lui Jack London! Nici o grijă, băieți, adăugă el, izbucnind într-un rîs zgomotos. O să-l forfecăm îndată pe «Colț Alb» al vostru.

Scatiul și Babușcă lăsară privirile în pămînt. Vlad își mușcă buzele:

— Și crezi că are vreo șansă, profesore?

— Una la mie, una la mie, răspunse cu aceeași stranie veselie omul voinic și chel, întorcîndu-se apoi cu o mișcare bruscă spre scară. Aduceți, dragă, cîinele...

Sora deschise o altă ușă pe care scria pe o tăbliță «Sala de operație» și profesorul dispăru grăbit înăuntru.

Vlad schiță un gest în urma lui, dar sora închise ușa repede la loc și îi spuse, în timp ce trecea pe lîngă el, cu un zîmbet smerit:

— E mai bine așa, domnule colonel. E mult mai bine așa.

• OSTROVUL LUPILOR •

196

— Mult mai bine așa! șopti mînios Vlad, privind în urma sorei care se îndepărta coborînd scările. Puțin îi pasă ei de Spic. Dar pentru noi Spic e un tovarăș de luptă. Nu-i așa, băieți?

Cei doi băieți încuviințară din cap, tăcuți și emoționați, ținînd privirile ațintite în pămînt.

Și deodată, în liniștea de marmură a sălii, răsună huruitul răgușit al unui lift care urca. Scatiul și Babușcă ridicară brusc capetele, privind spre o ușă cu grilaj de fier ce se zărea în fundul sălii. Apoi liftul greoi și masiv, apăru și se deschise. Doi oameni în halate albe, urmați de soră, împinseră afară din lift un pat-cărucior.

— Spic! strigară cu glasurile gîtuite de emoție Scatiul și Babușcă, zărind cîinele lup întins pe pat și porniră ca vîntul în întîmpinarea lui. Spic, noi sîntem, Spic!

Auzindu-se strigat, Spic ridică brusc capul, se uită lung la băieții care soseau și-apoi capul îi căzu neputincios pe pat. Surprinși de năvala neașteptată a celor doi băieți, oamenii în halate albe opriră căruciorul. În sfîrșit, cei doi băieți încadrară patul de o parte și de cealaltă:

— Spic, sîntem aici, alături de tine, îi șopti Scatiul, arătînd spre Babușcă. A venit și Babușcă. Îl mai cunoști?

Spic ridică capul din nou și privi lung spre Babușcă, de parcă ar fi spus:

— Cum să nu-l cunosc pe Babușcă? Asta-i bună.

— La o parte, băieți! le strigă enervată sora. N-avem timp de efuziuni sentimentale. Vă rog, la o parte!

Și căruciorul se puse din nou în mișcare. Deodată Spic ciuli urechile și privi lung spre Vlad.

— Succes, băiete! îi spuse Vlad simplu, militărește, cînd Spic trecu în dreptul lui. Acu-i acu... Ține-te bine!

Ușa sălii de operație se deschise. Spic dispăru în sala de operație și ușa grea de sticlă se închise în urma lui.

(Va urma)

TEMERARII DE PE BELGICA

(Continuare din numărul trecut)

Scenariu: VAL TEBEICA
Desene: OFELIA DUMITRESCU

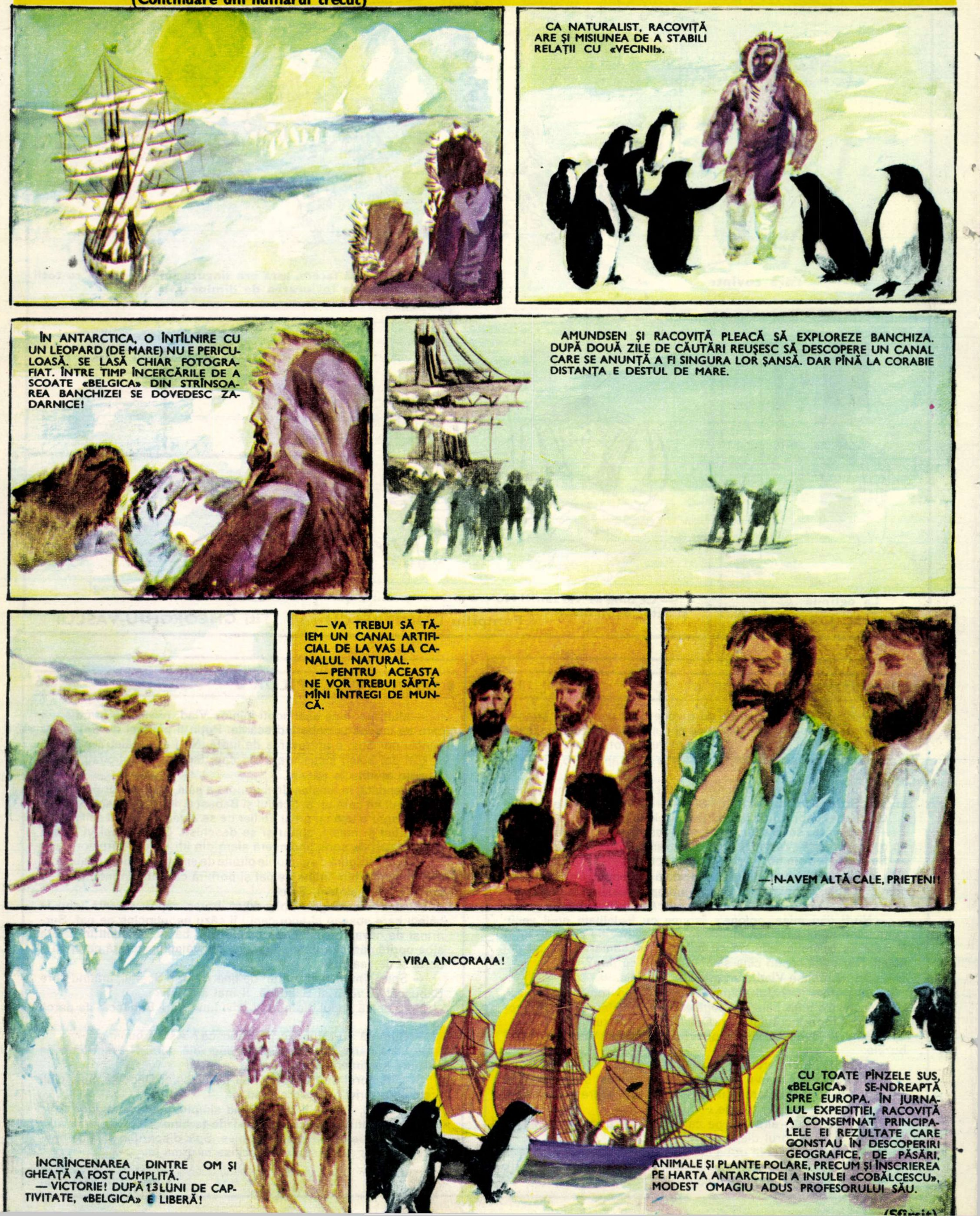
CA NATURALIST, RACOVIȚĂ ARE ȘI MISIUNEA DE A STABILI RELAȚII CU «VECINII».
ÎN ANTARCTICA, O ÎNTÎLNIRE CU UN LEOPARD (DE MARE) NU E PERICULOASĂ. SE LASĂ CHIAR FOTOGRAFIAT. ÎNTRE TIMP ÎNCERCĂRILE DE A SCOATE «BELGICA» DIN STRÎNSOAREA BANCHIZEI SE DOVEDESC ZADARNICE!
AMUNDSEN ȘI RACOVIȚĂ PLEACĂ SĂ EXPLOREZE BANCHIZA. DUPĂ DOUĂ ZILE DE CĂUTĂRI REUȘESC SĂ DESCOPERE UN CANAL CARE SE ANUNȚĂ A FI SINGURA LOR ȘANSĂ. DAR PÎNĂ LA CORABIE DISTANȚA E DESTUL DE MARE.
— VA TREBUI SĂ TĂIEM UN CANAL ARTIFICIAL DE LA VAS LA CANALUL NATURAL.
— PENTRU ACEASTA NE VOR TREBUI SĂPTĂMÎNI ÎNTREGI DE MUNCĂ.
— N-AVEM ALTĂ CALE, PRIETENI!
ÎNCRÎNCENAREA DINTRE OM ȘI GHEAȚĂ A FOST CUMPLITĂ.
— VICTORIE! DUPĂ 13 LUNI DE CAPTIVITATE, «BELGICA» E LIBERĂ!
— VIRA ANCORAAA!
CU TOATE PÎNZELE SUS, «BELGICA» SE-NDREAPTĂ SPRE EUROPA. ÎN JURNALUL EXPEDIȚIEI, RACOVIȚĂ A CONSEMNAT PRINCIPALELE EI REZULTATE CARE GONSTAU ÎN DESCOPERIRI GEOGRAFICE, DE PĂSĂRI, ANIMALE ȘI PLANTE POLARE, PRECUM ȘI ÎNSCRIEREA PE HARTA ANTARCTIDEI A INSULEI «COBĂLCESCU», MODEST OMAGIU ADUS PROFESORULUI SĂU.

(Sfîrşit)

CLUBUL LOGICIENILOR

Veți putea oare rezolva și aceste probleme de logică pe care vi le propune profesorul universitar **EDMOND NICOLAU**? Rămîne de văzut. În orice caz noi așteptăm cu nerăbdare răspunsurile voastre.

TÎRGUL CU BUCLUC

La un tîrg s-au întîlnit numai locuitori din localitătile A, B și C. Ca să se distreze, ei au anunțat că atunci cînd vor fi întrebați cei din A vor spune numai adevărul, în timp ce locuitorii din B vor răspunde alternînd un răspuns corect cu unul incorect. Cei din C vor da un răspuns adevărat numai din patru răspunsuri.

Am sosit și eu la tîrg unde nu cunoșteam pe nimeni. Întîlnind un alt vizitator — care după port era sigur din regiunea celor trei localități — am vrut să aflu din ce localitate e. Trebuia să-l întreb. Dar cum să aflu cît mai repede? Punînd, desigur, întrebările astfel încît să obțin răspunsul dintr-un număr minim de întrebări.

Care e acest număr?

GALBENII CALIFULUI OMAR

Califul Omar tocmai își sorbea cafeaua, cînd vizirul Ali intră în camera lui și, după ce se închină la picioarele sale, îi comunică.

— Luminate calif, iscoadele îmi spun că într-unul din cei 15 saci cu galbeni aduși astăzi de caravane, toți banii sînt falși.

— Cum asta?

— Fiecare galben cîntărește doar cît 90 de sîmburi de roșcovă, în loc de 100 cît ar trebui să aibă.

— Și-atunci ce-ai hotărît?

— Voi cîntări cîte un ban din fiecare sac și voi afla astfel în ce sac sînt banii falși.

— Dar nu-i nevoie să faci 15 cîntăriri, vizire: una singură ajunge.

Voi ce credeți, e oare cu putință ca printr-o singură cîntărire să afle vizirul în care din cei 15 saci se află galbenii falși? Și dacă da, explicați cum trebuie făcut.

RĂSPUNSURILE LA PROBLEMELE ANTERIOARE

1. Anton și Dan nu au prieteni comuni.

2. În prima zi melcul a urcat doi metri, în ziua a doua încă doi, deci în total patru, dar în ziua a treia ajunge scara sus. Deci, i-au fost necesare trei zile.

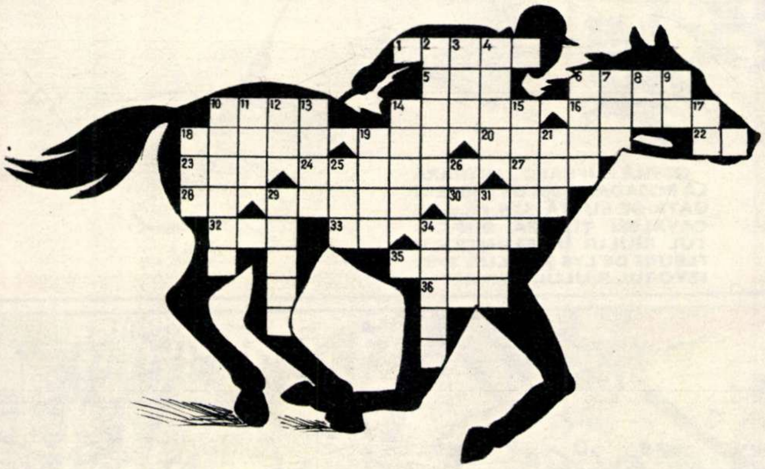

CAVALINA

ORIZONTAL: 1) Nume de băiat. 5) Face posibilă înhămarea cailor la un vehicul. 6) Călărași!!! 10) «Am jurat ca peste dînșii să trec falnic, fără păs,/ Din pristolul de la... să dau calului ovăz». («Scrisoarea III» de Eminescu). 14) Cal cu pete. 16) Cal înaripat din mitologia greacă, simbol al inspirației poetice. 18) Nici cal nici măgar. 19) «Hipodrom» în care au acces numai... patru cai! 20) Povestit. 22) Caiele! 23) Diminutiv de la Adrian. 24) Fluviu pe malurile căruia primii navigatori au întîlnit femei războinice asemenea amazoanelor din mitologie, de unde provine și numele fluviului. 27) Un cal văzut din spate!!! 28) Elev! 29) A călări ca... Făt-Frumos! 30) Funcție... neîncepută în stațiunile balneare. 32) Personaj din piesa «Omul cu mîrțoaga» de G. Ciprian. 33) Lege! 34) Aleargă cu mii de cai putere. 35) Între pas și galop. 36) Ornamente în arhitectură.

VERTICAL: 2) Imită nechezatul calului. 3) «Volanul» călărețului. 4) Vestit pictor român. 6) Nepenetrabil. 7) Sat în județul Hunedoara. 8) Argint. 9) Între cal și călăreț. 10) Trăsură de odinioară trasă de mai mulți cai. 11) Prefix pentru ureche. 12) Notă. 13) «La pașa vine ...,/ Cu ochii stinși, cu graiul slab» («El-Zorab» de Coșbuc). 14) «Frînghia» dresorului în manej. 15) Cal bătrîn și slab (reg.) 17) Tot între cal și călăreț!!! 18) Aparat cu mînere din sala de gimnastică. 19) Cal cu părul galben-deschis. 21) Operație nu prea plăcută dar absolut necesară. 25) Capăt de mulinetă. 26) Se spune că îl are un cal capricios. 29) Răsplata preferată de cai. 31) Rosinanta lui Don Quijotte (pl.) 34) A fost cucerită datorită «calului troian».

Mihai PĂTRAȘCU

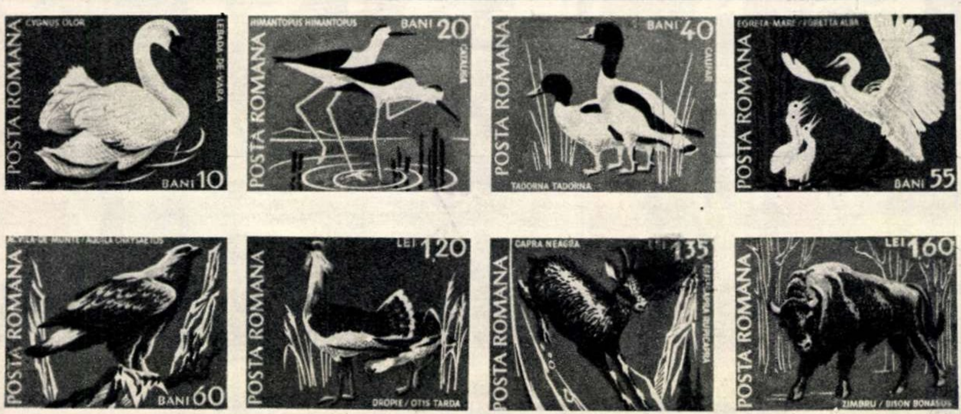

Fauna în filatelie

În curînd va fi pusă în circulație emisiunea filatelică cu denumirea «FAUNA DIN ROMÂNIA, DIN REZERVAȚIA NATURALĂ» care cuprinde 8 mărci poștale cu valoarea nominală de 6 lei. Emisiunea cuprinde: 10 bani, lebăda de vară; 20 bani, cataligă; 40 bani, călifar; 55 bani, egretă mare; 60 bani, acvilă de munte; 1,20 lei, dropie; 1,35 lei, capră neagră; 1,60 lei, zimbru. Emisiunea este completată cu 2 plicuri «prima zi» obliterate cu o ștampilă specială.

GIUVAIERURILE LUI BASARAB

Scenariu: **DUMITRU M. ION**
Desene: **MIHAI SÎNZIANU**

TOATE PREGĂTIRILE SE FĂCUSERĂ. ARMATA LUI CAROL AVEA SĂ MAI ÎNTÎRZIE O ZI. TIMP BUN PENTRU OŞTENII ROMÂNI.

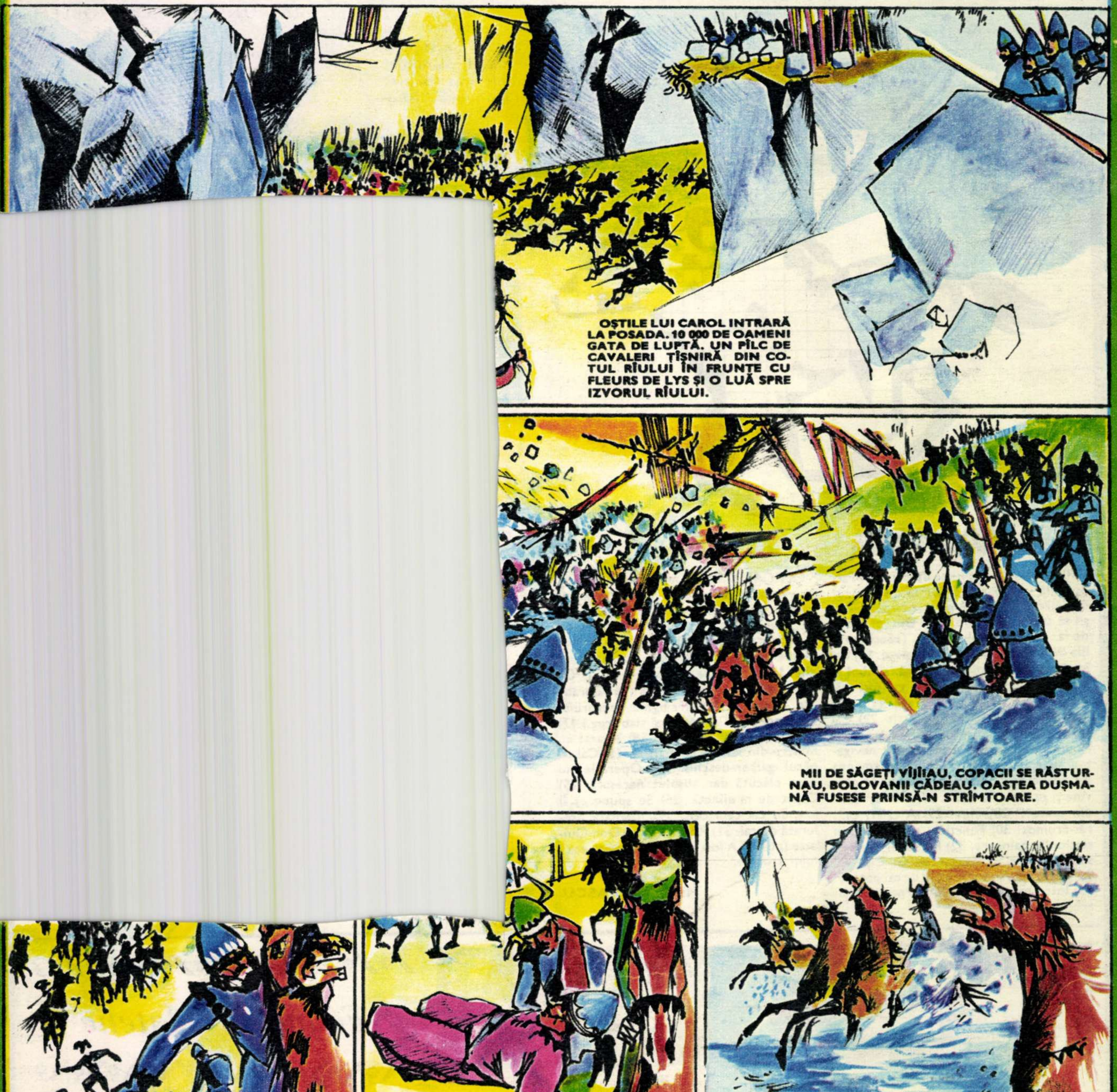
OŞTILE LUI CAROL INTRARĂ LA POSADA. 10 000 DE OAMENI GATA DE LUPTĂ. UN PÎLC DE CAVALERI ŢÎŞNIRĂ DIN COTUL RÎULUI ÎN FRUNTE CU FLEURS DE LYS ŞI O LUĂ SPRE IZVORUL RÎULUI.
MII DE SĂGEŢI VÎJÎIAU, COPACII SE RĂSTURNAU, BOLOVANII CĂDEAU. OASTEA DUŞMANĂ FUSESE PRINSĂ-N STRÎMTOARE.
VINE CAVALERIA! STRIGĂ UN DUŞMAN.
LOVIT DE UN BOLOVAN, CĂZUT DE PE CAL, CĂLCAT ÎN PICIOARE, RĂNIT DE O SĂGEATĂ, CAROL ROBERT ERA MORT DE SPAIMĂ.
SĂ FUGIM PRIN VAD!

(VA URMA)

Cutezătorii 36 Revistă săptămînală. Redacţia: Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor şef: MIHAI NEGULESCU. Redactor şef-adjunct: PETRE GHELMEZ. Secretar general de redacţie: OVIDIU ZOTTA. Administraţia: Editura SCÎNTEIA, Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1, telefon 17 60 20. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Prezentare artistică: ANCA ARGHIR. Prezentare grafică: ROZALIA BARANY.

PREŢUL